

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

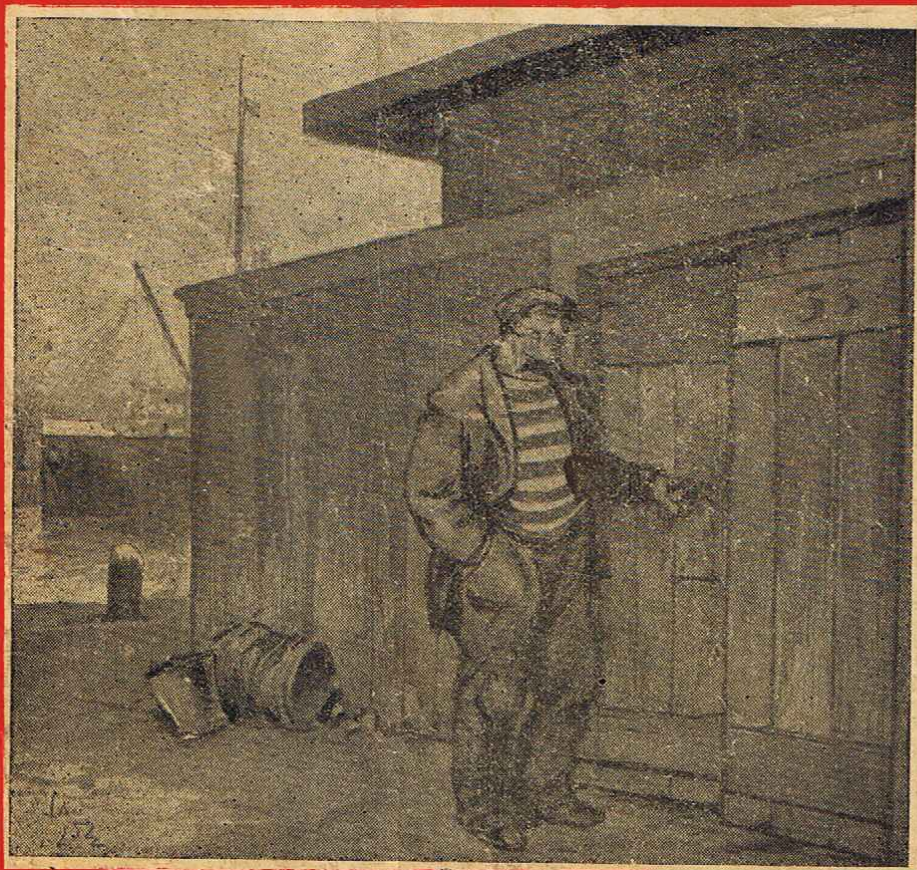
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DUBBEL SPEL

N° 2410

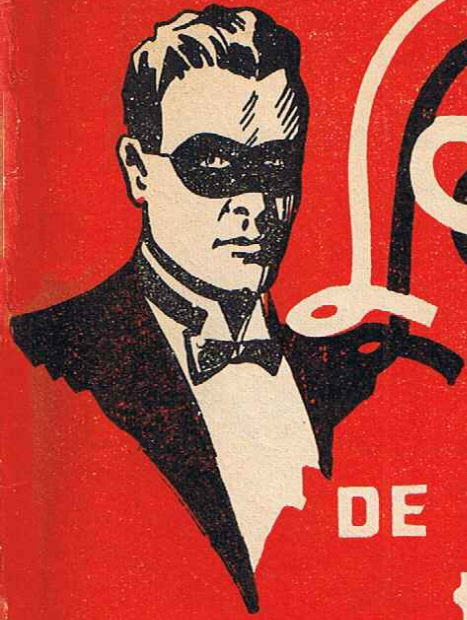

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

NIEUWE AVONTUREN

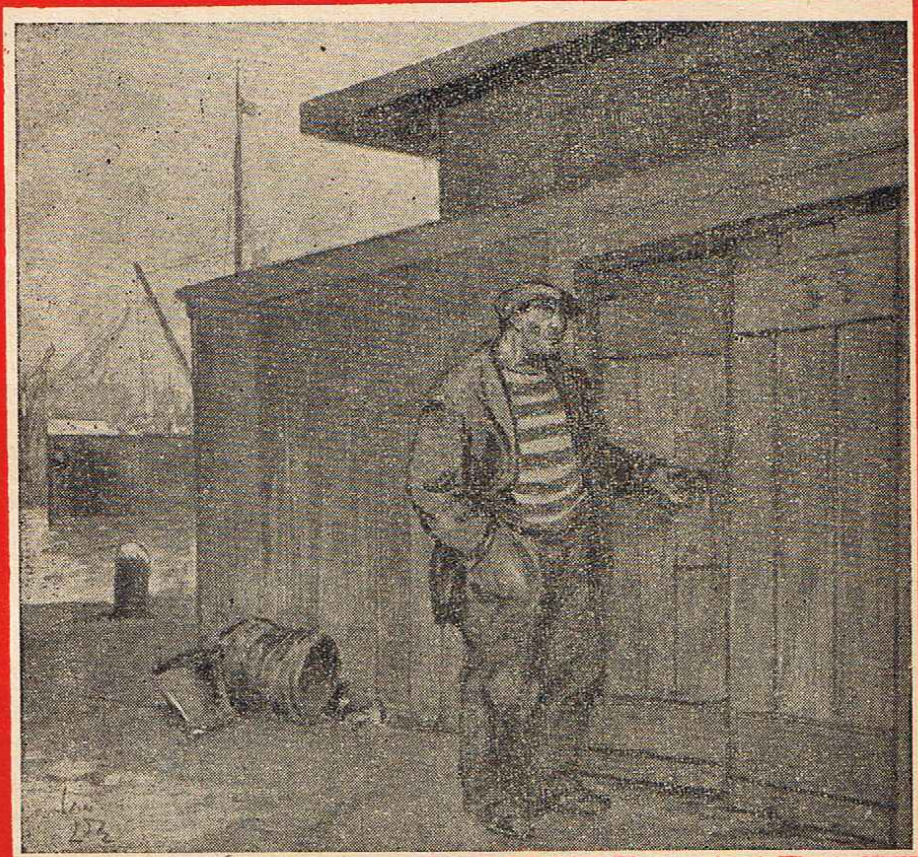
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DUBBEL SPEL

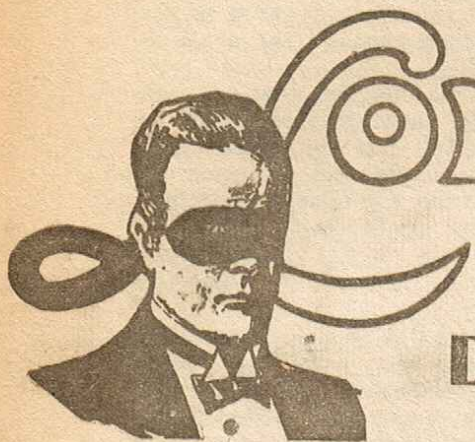
N° 3182

WEKELIJKSE AFLEVERING

6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DUBBEL SPEL

HOOFDSTUK I

EEN AANSLAG BERAAMD

Politie-inspecteur Tony Carpenter zat aan zijn lessenaar, in zijn behaaglijk ingericht bureau aan de Murraystreet te New York en hield zich onledig met de aandachtige bestudering van een stapeltje papieren, dat naast hem was neergelegd door een stevig gebouwde agent, die zich dadelijk zwijgend weer verwijderd had.

Zijn overpeinzingen schenen op dat tijdstip niet van de aangenaamste te zijn, want zijn gebronsd gelaat stond

stroef en zijn voorhoofd was gerimpeld. Hij was een man van een jaar of vijf en veertig, met donkere ogen, vierkante schouders en in de gehele wijk, waarvan hij aan het hoofd stond, gevreesd om zijn strengheid.

Hij zag maar heel weinig door de vingers bij zijn agenten, en eiste stip-te plichtsbetrachting in de strijd tegen de misdadigers, die reeds jaren achtereen een dreigend gevaar opleverden voor de reusachtige stad New York.

De aanhoudingen op klaarlichte dag, somtijds in het hartje van de stad, werden hoe langer hoe talrijker en het behoefte trad op met een onbeschaamdheid, die veel te denken gaf betreffende hun organisatie, de tucht in hunne gelederen, en de schranderheid en ondernemingsgeest van degenen, die hen aanvoerden.

Cocainesmokkelaars uit de verschillende districten, bestreden elkander vinnig met mes en revolver, als het ware onder de ogen van de politie, die maar al te vaak pas kon ingrijpen, als het reeds te laat was, en de overwinnaars van de veldslag zich in hun snelle auto's in veiligheid hadden weten te brengen. Bankberovingen waren aan de orde van de dag in de letterlijke zin, want de misdadigers wachtten niet eens meer de nacht af, om hun aanslagen te plegen, maar drongen te allen tijde gemaskerd en gewapend, en het eerste lang niet altijd, de bankgebouwen binnen, pafden er wat op los, legden een paar onvoorzichtige beambten neer, die niet onmiddellijk aan hun bevel hadden gehoorzaamd, en trokken zich dan haastig weer terug met hun buit.

Maar het waren niet alleen berovingen en bankaanslagen, die de meeste onrust wekten. Onlangs trok in New York een feit de aandacht, dat nog zelden gebeurd was en van ongehoorde brutaliteit getuigde.

De verschillende benden namelijk voerden ook een onderlinge oorlog om de heerschappij en een der meest bekende aanvoerders, een rijk man, die luxueuze appartementen bewoonde in het Sheraton Hotel en gewoon was zich daar elke ochtend in de scheersalon te laten kappen en scheren, was, terwijl hij, niets vermoedend in de scheerstool zat, met kogels doorzeefd door een concurrerende bende, waarna de daders na het gepleegde feit, zonder iets te stelen of te vernielen of een haar te krenken van de andere aanwezigen, doodkalm waren afgetrokken met hun stengun, uiterst tevreden met de uitslag, van dit wapenfeit dat een der grootste misdadigers had geliquideerd en een andere bende nu, althans voorlopig, vrij-

spel liet.

Wel kwam het hele politie-apparaat in beweging, wel werd ijverig naar de daders gezocht, maar deze waren gemaskerd geweest en niemand had een hunner herkend.

Somtijds leek het wel alsof de bandieten op een onverklaarbare wijze beschermd werden door de omstandigheden, want reeds was het een paar malen voorgekomen dat alles er op scheen te wijzen, dat zij in de val zouden lopen, terwijl zij op het laatste ogenblik niettemin, toch nog de dans ontsprongen.

Geen wonder dat dit de boeven steeds onbeschaamder deed worden en het is dus wel verklaarbaar, dat Inspecteur Carpenter, in wiens wijk op de Zuidelijke punt van Manhattan het nu op dat tijdstip meer dan erg toeging, zich het brein afmatte met het bedenken van middelen, om aan dit groeiend kwaad paal en perk te stellen.

Het kon omstreeks half elf in de ochtend zijn, toen Carpenter voor het eerst de mond opende om iets te zeggen tegen zijn secretaris, die op enige afstand aan een afzonderlijk tafeltje gezeten was, in de uniform van politie-sergeant.

— Je zult 't met mij eens zijn, Ralph, aldus Carpenter, dat het hier een beoerde boel is.

— Het is een feit, dat het nog niet zo erg is geweest, inspecteur, zei Ralph Dixon, een stevig gebouwde man van een jaar of dertig, met harde, grijsblauwe ogen, en wiens haar aan de slapen reeds begon te grijzen. Zij schijnen het in de laatste tijd speciaal op deze uithoek te hebben voorzien. Het hoofdbureau zal het niet prettig vinden.

Carpenter haalde met een nijdig gegrom de schouders op, en zei:

— Dan moet het hoofdbureau hier zelf maar eens komen zitten. Ik heb te weinig manschappen, ik kan best een twintig motoragenten er bij gebruiken, ik heb maar één pantserauto en twee overvalwagens, hoe willen zij dat ik het geboefte bestrijd zoals dat vereist wordt.

Ja, daar wist Ralph Dixon zelf ook

geen antwoord op. En daarom bleef hij maar stil voor zijn schrijfmachine zitten, en verzonk in zwaarmoedig gepeins, over de slechtheid van deze wereld, waaruit hij gewekt werd door het binnentreden van een politieagent, die bezoek aankondigde.

— Daar is een heer om u te spreken, inspecteur.

— Een heer? Wat voor een heer? Ik heb nu geen tijd.

— Hij zegt dat het om een belangrijke kwestie gaat, een zaak van groot gewicht.

— Komt hij een klacht indienen? Is er bij hem ingebroken? Een echtscheiding? Is zijn vrouw vermoord? Wat drommel, kan hij die dingen niet aan de dienstdoende kapitein vertellen?

— Hij zegt dat de zaak geheim moet blijven, mijnheer. Hier is zijn kaartje.

Hij overhandigde het de inspecteur, die het hem ongeduldig uit de hand trok, een fijn geglanceerd visitekaartje, waarop slechts een naam gedrukt stond: Olaf Bergson.

De inspecteur haalde nogmaals zijn schouders op, toen hij de naam las, die hem volstrekt niets zei, raadpleegde zijn polshorloge en zei toen:

— Laat die mijnheer maar binnen, maar zeg hem, dat ik niet langer dan een kwartier tijd heb. Ik moet aanstonds de wijk gaan inspecteren.

De agent salueerde zwijgend, en liet even daarna de bezoeker binnen, een rijzig, goed gekleed man van middelbare leeftijd, met rosblond haar, grijze ogen en een florissante kleur, die genoegzaam zijn Noorse afkomst verrieden.

Hij nam op de drempel zijn grijze deukhoed af, maakte een lichte buiging, en liep regelrecht toe op de stoel, die voor de bezoekers steeds gereed stond bij het zelfde bureau, waaraan Carpenter gezeten was.

De Inspecteur bleef rustig zitten waar hij zat, knikte slechts even, bij wijze van groet en begon, zodra de agent de deur weer had dicht gedaan:

— Men zal u gezegd hebben, mijnheer, dat ik het zeer druk heb. Vertel mij dus in het kort wat ik voor u doen kan, en wat gij van mij wilt.

— O, ik zou niet zo onbescheiden zijn, voor mij persoonlijk, de hulp in te roepen van een politie inspecteur, begon de heer Olaf Bergson glimlachend. Gij kunt dus niets voor mij doen, en als persoon wil ik ook niets van u. Wel echter als onderdeel van de gemeenschap. Ik ben geen geboren New Yorker, maar ik woon hier reeds geruime tijd, ik weet hoe moeilijk de strijd van de politie tegen het bandieten gespuis is, en als zich de gelegenheid voordoet haar met een gewichtige « tip » te helpen, misschien op een spoor te brengen, dan acht ik het mijn plicht, haar op de hoogte te brengen van mijn ontdekkingen.

Carpenter wierp zich achterover in zijn stoel en nam de bezoeker een beetje aandachtiger op. Er kwamen op het bureau wel eens meer lieden, zogenaamd met inlichtingen, die al spoedig of geheel waardeloos bleken, of met opzet verkeerd werden gegeven, teneinde des te beter de plannen van de bende, waartoe zulk een « tipser » dan meestal behoorde, te bemantelen.

In ieder geval zag deze Bergson er volstrekt niet uit, als de handlanger van een boevenbende.

— U komt dus inlichtingen geven? vroeg Carpenter langzaam.

— Als u het zo wilt noemen, ja. Het is mij ter ore gekomen, en ik mag wel zeggen dat ik het met zekerheid kan zeggen, dat er binnen korte tijd, ik weet, helaas, niet nauwkeurig op welke datum, een nachtelijke aanslag zal plaats vinden op de Bank van de firma Collin en Brewer in de 14e Straat.

Er vertoonde zich een uitdrukking van schrik op het gelaat van Carpenter, die met een schok overeind kwam in zijn stoel, en de bezoeker aanstaarde.

— Hoe weet gij dat? stiet hij toen uit.

— Excuseer, maar dat zou ik liever voor mij houden, zei Bergson. Ik ken de pers van dit land, en al voel ik er in sommige opzichten grote bewondering voor, ben ik er allerminst op gesteld mijn naam in het geval gemengd te zien, en mij daardoor misschien bloot te stellen aan de wraakneming van de haren ondernemers. Laat het u genoeg

zijn, als ik u zeg, dat het louter toeval is, dat ik het te weten ben gekomen.

— Pardon, ik ben u zeker erkentelijk voor de moeite die gij u geeft, maar ik vind die informatie toch wel een beetje vaag, zei Carpenter met een licht schouderophalen.

— Zou men gedurende enige tijd de genoemde bank niet in het geheim kunnen doen bewaken.

— Accoord, maar gij moogt niet uit het oog verliezen, dat ik voor zulke karweitjes niet veel manschappen te missen heb. Als gij wist wat er in de havendistricten omgaat... Ik kan werkelijk niet goed inzien, wat er in deze zaak voor mij te doen valt, tenzij dan meer in het algemeen de heren Collin and Brewer waarschuwen, zei de inspecteur, met een snelle blik op de klok op de schoorsteenmantel, die echter niet aan de bezoeker ontging.

— Ik begrijp dat gij het druk hebt, inspecteur en ik denk er niet aan u langer op te houden dan strikt noodzakelijk is, ging hij met de zelfde toegeeflijke glimlach voort. Zoals gezegd, ken ik de datum van de beraamde aanslag niet, maar ik weet wel enige bijzonderheden. De aanslag is beraamd in de vooravond, en zal plaats vinden met behulp van een gepantserde auto, waarin een mitrailleur zal worden geplaatst. Welnu, ik weet waar die mitrailleur bewaard wordt.

De inspecteur verbleekte van schrik bij het horen van die woorden, schoof zijn stoel achteruit, en stamelde:

— Een mitrailleur? En gij zoudt weten waar dat wapen zich bevindt?

— O, wat dat aangaat ben ik heel zeker van mijn zaak, antwoordde Bergson, de inspecteur aanziende met dezelfde vriendelijke glimlach. Ik kan u de plek nauwkeurig beschrijven. Het is een kleine schuur, die staat op een erf niet ver van steiger No. twintig; dat is dus de aanlegplaats van de Pont van Chambers street. Er wordt daar allerlei oude rommel bewaard, scheepsafval, oud roest, ongebruikte olievaten, en zo meer. De mitrailleur is verpakt in een wit houten kist, vull van kolenstof en

ik geloof dat ik u zelfs in het donker precies de plek zou kunnen aanwijzen. De schuur wordt dag en nacht bewaakt door een, of soms zelfs meer leden van de bende.

Bergson had misschien nog iets meer willen zeggen, maar hij zweeg, blijkbaar onder de indruk van de zonderlinge blik, die de inspecteur op hem vestigde.

Het bleef even stil, en toen zei Carpenter, zijn donkere ogen strak op het gelaat van de bezoeker gericht:

— Nu, dat is inderdaad een merkwaardige ontdekking. Weet gij wel, mijnheer Bergson, dat wantrouwende lieden het hunne zouden denken van de kennis, waarvan gij hier blijk geeft? Wat is eigenlijk uw beroep?

— Geen beroep. Ik ben gepensioneerd en heb eigen middelen.

— En wat brengt u in aanraking met dat gespuis?

— Niet bepaald in aanraking, antwoordde de Noor zeer kalm. Maar mijn belangstelling in alles wat het zeewezen betreft (ik ben kapitein op de grote vaart geweest) brengt mij vaak naar Hoboken en de dokken, kortom, naar die plekken, waar ik het drukke verkeer op de rivier kan gadeslaan. Daar breng ik soms uren door, en het is dus niet zo verwonderlijk dat ik er veel hoor en zie, dat aan anderen verborgen blijft.

— En mag ik weten hoe gij dan die mitrailleur ontdekt hebt?

Het antwoord kwam niet dadelijk. Bergson keek de inspecteur op een eigenaardige manier aan, en zei toen, langzaam zijn handschoenen aantrekkend:

— Wat doet dat er toe? Ik weet het. Is u dat niet voldoende? Gij kunt u immers onmiddellijk, persoonlijk, gaan overtuigen van de waarheid mijner woorden?

— Laten wij dan eens aannemen, dat gij gelijk hebt. Waaruit moet ik dan afleiden, dat er verband bestaat tussen de aanslag op de bank en de aanwezigheid van de mitrailleur in die schuur?

— Mijn waarde inspecteur, die mitrailleur is nieuw, natuurlijk ergens gestolen, en de aanwezigheid van dat wapen in die bouwvallige schuur is in

de hoogste mate verdacht. Die schuur wordt, zoals ik u thans voor de derde maal verzeker, dag en nacht scherp 'n het oog gehouden door benedeleden. Een ervan is reeds veroordeeld geweest, naar ik met zekerheid weet. Ik weet verder dat zij deel uitmaken van de « Zwarte Broeders », en dat het die benede is, die de aanslag beraamt. Aan u, om daaruit de nodige gevolgtrekkingen te maken. Ik verwonder mij er over, inspecteur, dat gij niet aanstonds bevel geeft althans de waarheid van mijn woorden te doen vaststellen.

— Gij kunt dat gerust aan mij overlaten, mijnheer, zei Carpenter koel. Ik van mijn kant kan niet nalaten te zeggen, dat mij uw optreden tamelijk zonderling voorkomt. Ik houd niet van die geheimzinnigheid, van dat gedeeltelijk achterhouden van de waarheid.

— Dat begrijp ik, als u maar begrijpt, dat ik er zeer weinig voor voel, als schietschijf te dienen voor de heren bandieten.

— Maar als ik u belooft dat uw naam volstrekt niet zal worden genoemd.

— Mijnheer Carpenter, dat is mij al eens meer toegezegd, volkomen te goedertrouw daarvan ben ik zeker, en toch bevatten de kranten nog dezelfde dag in geuren en kleuren het hele relaas, met naam en toenaam. Het gevolg was, dat ik nu in mijn kleine verzameling een splinternieuwe hoed, een Borsalino bezit, waarin zich niet minder dan vier keurige, zuiver ronde kogelgaatjes bevinden, die getuigenis afleggen van de schietvaardigheid mijner vijanden.

Het bleef even stil in het vertrek, en toen zei Inspecteur Carpenter kortaf, opstaande, als om te kennen te geven, dat het gesprek geëindigd was:

— Zoals gij wilt, mijnheer. Dan blijft mij slechts over u dank te zeggen voor uw inlichtingen. Ik zal onmiddellijk de zaak laten onderzoeken.

— Ik verwachtte ook niets anders, inspecteur, zei Bergson, die op zijn beurt opstond, en zijn hoed met zorg op zijn keurig gekapt hoofd drukte. Ik achtte het mijn plicht, mededeling te doen van mijn ontdekking. Het is duidelijk dat de mitrailleur daar maar niet voor de grap

wordt bewaard, maar met een zeer bepaald doel, dat ik u zoëven genoemd heb. Ik heb de eer u te groeten, inspecteur.

— Ik dank u nogmaals, mijnheer Bergson, hernam Carpenter. Ik zal er dadelijk enige agenten op afsturen, de mitrailleur in beslag laten nemen, en als het kan de bewakers arresteren.

Bergson, die al bij de deur was, draaide zich daar nog eens om, en vroeg op zijn vriendelijke, wat sloopende manier van spreken:

— Zal ik u dan het nummer van de schuur opgeven?

— Het nummer?

— Zeker. Op dat erf staat een aantal volkomen gelijkvormige loodsden, allemaal met dezelfde rommel gevuld. Hoe zoudt gij aanstonds de juiste ontdekken?

— Dat is waar, zei Carpenter langzaam. Gij ziet nu zelf, waartoe het leidt, als een inspecteur te veel aan zijn hoofd heeft. Wat is het nummer?

— Loods drie en dertig, het is gemakkelijk te onthouden.

— Ik zal het noteren, zei Carpenter, iets op zijn bloecnote schrijvend. En ik dank u nogmaals. Ik zal onmiddellijk werk van de zaak laten maken.

— Begrepen, inspecteur. En ik herhaal, dat ik steeds gaarne tot uw dienst zal zijn.

Nog een korte buiging en toen ging de bezoeker het vertrek uit.

De deur was nauwelijks achter hem dicht, of Carpenter boog zich naar Ralph Dixon over en beval, haastig fluisierend:

— Stuur hem een agent in burger achterna. Ik vertrouw die vent volstrekt niet.

— Onmiddellijk, chef. Maar de mitrailleur?

— Daarvoor zal ik zelf zorgen. Maak een beetje voort.

Dixon haastte zich om de bevelen van zijn chef te gaan uitvoeren, terwijl Carpenter zelf per telefoon op zachte toon zijn instructies begon te geven.

Maar hoezeer Dixon zich ook haastte, hoe vlug er ook een mannetje gereed stond om het bevel van de chef

ten uitvoer te gaan brengen, die Zweed moest wel over een verbazende vlugheid beschikken, of heel erg gehaast zijn, want toen de detective, die toch geen seconde verloren had laten gaan het gebouw uitsnelde, en zijn motorfiets pakte, toen viel er van een heer met rossig haar, een grijze deukhoed, en keurig gekleed in het geheel niets meer te bespeuren.

Maar de inspecteur en zijn secreta-

ris konden ook onmogelijk weten, dat het rossige haar van de Zweed, nog voor deze het politiebureau uit was, in zwart was veranderd, dat de keurige overjas was opgerold en in een klein handvallesje was verdwenen, tegelijk met de grijze hoed, die had plaats gemaakt voor een zwarte, en dat een hoornen bril het uiterlijk van de bezoeker volkomen had veranderd.

HOOFDSTUK II

VREEMDE ONTDEKKINGEN

De bezoeker, die zich Bergson had genoemd, liep rustig met de stroom mensen mee, arbeiders en kantoorbedienden, die op dat uur van de dag juist Murraystreet begonnen te vullen, en zag, met zijn wijsgerige glimlach om de lippen, de agent in burger met zijn motorrijwiel vlak langs zich heen schieten, zoekende naar het opzichtige roodblonde haar, en de keurige, grijze hoed.

— Zoek jij maar, vriend, zei hij zacht voor zich heen. Je zult lang moeten zoeken voor je me terugvindt. Zo... zo... dus inspecteur Carpenter vertrouwde mij niet. Nu eerlijk gezegd, is dat ook volstrekt geen wonder. Waarschijnlijk zou ik in zijn plaats datzelfde gevoel van onzekerheid hebben gehad. Maar ware ik inderdaad in zijn plaats geweest, dan zou ik toch zeker niet die vreemde vergissing hebben begaan, dan zou ik niet zo nalatig zijn geweest, om niet eens naar 't nummer van de schuur te vragen. Dat is wel zonderling. Zou het werkelijk door de overstelpende drukte komen?

Hij bleef een ogenblik staan, als gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, keek toen steelsgewijze om zich heen, en ging vlug een drogisterij binnen, een van die eigenaardige winkels, die men alleen in Amerika aantreft, en die een soort mengelmoes zijn, van apotheek, lunchroom, sigarenwinkel en postkantoor. In zulk een winkel bevindt zich altijd een telefooncel, en de bezoe-

ker kon er aanstonds binnentreden, sloot er zich in op, wierp zijn muntstukje in de gleuf, wachtte even en begon toen zacht te praten:

— Jij daar, Charles. Ben je nog op dezelfde plek? Luister dan goed. Ga zo snel je kunt naar de schuur, en let nauwkeurig op, wat daar gebeurt. Langer dan een uur echter, behoef je er niet te blijven. Houdt je zoveel mogelijk op de achtergrond. Kom mij om kwart over een rapport uitbrengen in het kleine restaurant op de hoek van Chambers street, en Lafayette street. Niets nieuws? Dat is in dit geval goed nieuws. Tot straks. Ja, ik heb hem ingelicht, en ik ben nu heel benieuwd naar de uitwerking.

De spreker, iedereen zal begrepen hebben, dat het Raffles was, ging de cel uit, sloot de deur en stond een ogenblik later weer op straat, en raadpleegde zijn polshorloge. Met een taxi zou hij gemakkelijk binnen een kwartier van het punt waar hij zich nu bevond, zich naar de plek kunnen begeven, die hij zoëven had genoemd. Daar zou hij dan echter veel te vroeg zijn.

Hij liep dus op zijn gemak de Murraystreet uit, bereikte de geweldige kade, die zich langs de gehele, tientallen mijlen lange westkust van Manhattan uitstrekt, en begon deze in Noordelijke richting te volgen. Het aantal steigers aan deze oever is geweldig groot. Zij zijn, zoals in bijna alle havenste-

den van enige betekenis, genummerd. Stelger nr. 1 is de eerste in het Zuiden. Om de tien stelgers ongeveer is er een bestemd voor de afvaart en de aankomst der reusachtige ferryboten of ponten, die de dienst onderhouden met de tegenoverliggende oever: Williamsburg of Long Island. Het vaarwater is zo breed, dat deze overtochten op zijn minst zes of zeven minuten duren.

Raffles wandelde rustig voort, als iemand die over zijn tijd de vrije beschikking heeft, maar gaf ondertussen zijn ogen goed de kost. Nog altijd gevoelde hij geen lust terug te keren naar Londen. Wat viel er voor een man van zijn ondernemingsgeest, zijn zucht naar gerechtigheid en zijn felle haat tegen alles wat onderdrukking en laaghartigheid betrof, niet te doen in deze metropool met haar diepwortelend bederf, dat in alle lagen der bevolking wortel scheen te hebben geschoten.

Schrikwekkend waren de statistieken, die elk jaar op het gebied der misdadigheid werden gepubliceerd. De cocaine-smokkel nam toe, en daarmee helaas ook het aantal omkoopbare ambtenaren, die zich niet ontzagen, grote sommen in hun zak te steken voor het dichtknijpen van een oogje, en meestal van beide ogen.

Aanrandingen op straat, menigmaal in het hartje van de stad, namen op angstwekkende wijze toe, en de politie had reeds, ter bestrijding van dit kwaad haar toevlucht moeten nemen tot het toepassen van echte oorlogsmiddelen, en tot het ingebruiknemen van het nieuwste wapentuig, zoals tanks, zwaar gepantserde overvalwagens, mitrailleurs en zelfs kleine snelvuurkanonnen. Dag en nacht was het reusachtige korps in de weer, motorrijdersagenten zowel als detectives en gewone manschappen, de havenpolitie en die van de voorsteden, het schrikwekkend criminalisme te bevechten.

Over dit alles dacht Raffles na, bitter gestemd nu, toen hij langzaam zijn weg voortzette. Het toeval had hem de zaken doen ontdekken, welke hij, behoorlijk vermoemd, aan inspecteur Carpenter kort tevoren had medegedeeld. Die

zaak zou zeker worden nagegaan; hier viel een goede slag te slaan, maar wat baatte het, alles wel beschouwd? Het was als een pleister op een stinkende wonde, een emmer zand om een zee van ongerechtigheid te dempen.

Zonder onderbreking reden de grote vrachtauto's hem voorbij, de stoomfluiten gilden, op het brede vaarwater krioelde het van allerlei vaartuigen. Een stad van machtig leven, van een ongehoorde vitaliteit, en die ondanks alles moest aantrekken.

Hij had nog vijf minuten speling voor hij Chamber Street zou bereiken. Het was nog altijd te vroeg voor de afspraak en hij bleef dus in de buurt nog maar wat rondlopen.

Carpenter zou vreemd op zijn neus kijken, als de agent die hij op zijn hielen had uitgezonden onverricht terzake moest terugkeren. Waartoe had de inspecteur eigenlijk zijn verblijf willen weten? Het was toch gemakkelijk genoeg, zich te overtuigen van de waarheid zijner inlichtingen? Wat kwam er eigenlijk zijn identiteit op aan? Had hij hem wellicht voor een lid van een of andere smokkelaarstroep gehouden, of van een inbrekersbende, die uit wraak zijn makkers verraden had, en dus in het oog moest worden gehouden?

Hij dacht hier nog over na toen hem rakelings een agent in uniform voorbijliep, die vrij gehaast scheen te zijn. Raffles had een uitnemend geheugen voor gezichten, en hij wist op hetzelfde ogenblik, dat hij nog geen uur te voren die man op de binnenplaats van het grote politiebureau voorbij was gegaan. De agent scheen hem echter niet te herkennen, hetgeen ook niet te verwonderen was.

De man liep snel voort in de richting van de kade.

— Zou er alarm gemaakt zijn? zo vroeg Raffles zichzelf af. Neen, want dan zou die man zeker die verre afstand niet te voet hebben afgelegd. Wat deed hij hier eigenlijk? Het was te ver van het bureau dan dat deze straat tot zijn wijk kon behoren.

Het hele geval ging Raffles echter spoedig uit de gedachte, toen hij nog

maals zijn horloge geraadpleegd had, en bemerkte dat het tijd was om zich naar de afgesproken plek te begeven.

Nauwkeurig op het vastgestelde uur ging hij het kroegje binnen, dat door een Italiaan gehouden werd, en zijn eerste blik viel op Charles Brand, zijn trouwe metgezel, die in een hoekje bij het raam gezeten was en zich onledig hield met het kleinsnijden van een portie kip, die hem zoëven was voorgezet.

Hij knikte Raffles toe, en zei lachend:

— Ik ben maar vast begonnen, in de veronderstelling dat je wel net zo uitgehongerd zou zijn als ik.

— Daar mag ik zeker uit afleiden, dat je mijn opdracht hebt uitgevoerd?

— Ja, voor zover me dat mogelijk was.

Brand wachtte totdat de kelner nog een bord had gebracht, benevens een glas Ale, en zei toen pas zijn helderblauwe ogen wat nieuwsgierig op het gelaat van Raffles vestigend:

— Wat is er eigenlijk aan de hand? Ik heb er niet veel van begrepen.

— Wel, ik heb Carpenter op de hoogte gebracht zoals ik voornemens was.

— Dat heb je me telefonisch al medegedeeld, maar dan begrijp ik nog des te minder wat er is voorgevallen. Vertel me dat dan dus maar eens gauw. Ben je aanstonds naar de loods gegaan? vroeg Raffles.

— Zodra ik de hoorn had opgehangen.

— Stonden dezelfde kerels er nog op wacht?

— Neen, zij werden juist afgelost op het ogenblik dat ik aankwam, door twee van hun kornuiten. Een van die twee ridders kennen wij.

— Wie was het?

— Rode Jim.

— Aha, is die er bij betrokken? Maar dat hadden wij ook wel kunnen denken. Geen bankdiefstal van enige betekenis, of hij is er bij betrokken. Wat verder?

— Wel, ik stelde mij verdekt op, en hield de schuur en de omgeving nauwkeurig in het oog, zoals je mij had opgedragen. Ik verwachtte natuurlijk een soort van massaoverval van de politie, die de schuur met overmacht zou aan-

vallen en omsingelen en desnoods de twee wakers met geweld zou overmeesteren, ingeval die tegenstand zouden bieden.

— Dat gebeurde dus niet? Deden zij het dan met list?

— Zij deden het helemaal niet, noch met list, noch met geweld.

Raffles bleef onbeweeglijk in dezelfde houding zitten, dat wil zeggen met een stukje kip op zijn vork en staarde Brand vragend aan.

— Je wilt toch niet zeggen... de politie is toch stellig komen opdagen?

— Niet terwijl ik er was.

— Maar ben je dan weggegaan alvorens je te hebben overtuigd, dat men de mitrailleur in beslag kwam nemen?

— Ik ben weggegaan, toen ook de mitrailleur wegging, alleen is ze niet door de politie gehaald, antwoordde Brand laconiek.

— Zou je mij de zaak niet liever geregeld vertellen? Ik houd niet erg van raadseltjes zoals je weet.

— Nu dan, ik was zeker nog geen twintig minuten in mijn schuilplaats, misschien een half uur, toen er een agent aankwam, helemaal achter in de straat die ik met mijn kijker kon overzien, die plotseling bleef staan, een huis binnenging, daar een kort ogenblik bleef, zeker geen halve minuut, en er toen weer uit kwam. Het volgende ogenblik was hij de hoek omgeslagen, en ik geloof dat het louter toeval was dat ik er op lette. Hoe dit zij, als het ware op de hielen van de agent kwam er een man naar buiten, die nog bezig was met het aantrekken van zijn jas en die vlug de straat kwam aflopen, in mijn richting dus, en eveneens in de richting van de schuur. Toen was ik er natuurlijk met mijn volle aandacht bij. Mijn Zeisskijker is een voortreffelijk instrument, en ik kon zelfs op die afstand van meer dan honderd meter duidelijk zijn trekken onderscheiden. Een tamelijk gemene tronie, groezelig, met een zwart snorretje onder zijn neus, een Roemeens type zou ik zeggen. Vrij groot, en zwaar gebouwd. Hij zag er uit als een kadewerker. De straat loopt kaarsrecht, en ik kon dus

precies zien wat hij deed. Op de kade gekomen matigde hij dadelijk zijn schreden, nam een onverschillige houding aan, en slenterde naar de schuur. Je weet natuurlijk even goed als ik dat je daartoe het deurtje van een houten schutting moet openen. Als je dat sluit, ben je onzichtbaar voor de mensen op straat maar natuurlijk niet voor de man, die zoals ik, zich verdekt heeft opgesteld voor een raam op de vijfde verdieping van een huis, dat op dat kleine, rommelige erf uitziet. Ik kon dus duidelijk waarnemen hoe hij dadelijk op de twee wakers toeliep en daar haastig mee ging staan praten. Met zijn drieën gingen zij toen het deurtje weer uit. Op het erf hadden zij heftig gegesticuleerd, maar eenmaal op straat gekomen, hielden zij zich kalm en liepen met zijn drieën in de richting van Chamber Street. Toen moest ik hem dus in de volte wel uit het oog verliezen. Maar ik bleef waar ik was, en dat was goed gezien dunkt me, want ongeveer tien minuten later kwam er een vrachtauto aan, een paar mannen sprongen er voor het schuttingdeurtje af, liepen het erf op, gingen de loods binnen, en kwamen een ogenblik daarna weer terug met een vrij zware vracht. Ik zag direct wat ze vervoerden, het was de groezelig witte kist, waarin wij met eigen ogen de mitrailleur en de bijbehorende munitie ontdekt hebben. De kist werd op de vrachtauto geladen, die er snel mee wegreed.

Raffles was rustig blijven voorteten, zonder Brand een ogenblik in de rede te vallen, maar zijn gelaat stond strak en ernstig.

— Heb je soms de agent kunnen zien die het huis binnenging?

— Niet al te goed. Ik zag hem maar heel even.

— Groot en mager? Benen een beetje krom?

— Ja, riep Brand uit. Dat heb ik goed kunnen constateren.

— Wel, dat is een zeer vreemde geschiedenis, zei Raffles, met een harde uitdrukking in zijn grijze ogen. Ofschoon vreemd is eigenlijk het woord niet. Het komt in New York, helaas, maar al

te vaak voor. Maar dat Carpenter zich tot zó iets leent, dat verwondert mij sterk. Het is, dunkt me, duidelijk, dat hij een inbeslagneming heeft willen voorkomen, anders had hij het geboefte niet doen waarschuwen. Vertel mij eerst eens, Charles, is er daarna toch nog politie gekomen?

— Ik heb geen sterveling gezien, ofschoon ik een half uur gewacht heb.

— Toch moet hij politie hebben gestuurd, om geen argwaan te wekken, hernam Raffles. Hij heeft misschien willen wachten totdat hij met zekerheid kon weten, dat de mitrailleur in veiligheid was gebracht.

— Maar wat je daar zegt klinkt afschuwelijk, Edward, zei Brand. Een inspecteur van Politie zou dus...

— O, er gebeuren hier nog wel andere dingen, zei Raffles schouderophalend. Nu wordt ook de reden duidelijk, waarom hij mij tersluiks wilde laten volgen. En nu begrijp ik ook beter zijn gelaatsuitdrukking toen ik voor het eerst van mijn ontdekking sprak. Dat was geen verbazing, dat was onvervalste schrik.

— Maar, die agent dan, die Jim kwam waarschuwen? Een inspecteur zal toch niet zo gek zijn, zich op zulk een wijze bloot te geven? Zo'n kerel als die Jim zou hem toch geld kunnen afpersen of zijn positie onmogelijk maken?

— Jim weet helemaal niet wie de opdrachtgever is, zei Raffles hoofdschuddend. Zo dom is een inspecteur natuurlijk niet. Maar dat die agent zijn handlanger is, dat staat vast. Wij zullen eens op de promotie van dat heerschap letten. Het is duidelijk dat een inspecteur zulke dingen onmogelijk geheel alleen en persoonlijk kan opknappen. Hij moet er dus vanaf zien, of hij moet een van zijn mannen in de arm nemen, van wie hij met zekerheid kan weten, dat die wel zal toehappen. Die agent heeft misschien wel iets op zijn kerfstok, waarvan Carpenter af weet, en dat hem in de macht van zijn chef heeft gebracht. Ik zeg niet dat het zo is, maar de mogelijkheid bestaat. Zou je me het huis kunnen aanwijzen, waar hij binnenging.

— Neen, dat niet. Het was niet alleen te ver, maar ik zei al, dat ik de straat geheel kon afzien, dat wil dus zeggen langs de huizen heen, en zo was het ook onmogelijk, met nauwkeurigheid het punt vast te stellen, waar de agent ergens binnenging. Het huis van Jim is het in ieder geval niet, dat weet ik zeker.

— Dan woont een van zijn vrienden er, en dan wist die krombenige agent dat hij Jim op dat tijdstip daar kon aantreffen, hernam Raffles. Brand, er is hier werk in overvloed voor ons. En niet ongevaarlijk.

— Ben je van plan, je in deze zaak te mengen? vroeg Brand verschrikt.

— Zonder twijfel. Geloof je soms, dat ik die schurk, die de misdaad steunt in plaats van ze te bestrijden, vrijuit zal laten gaan? Dat nooit. Staak nu de vrijage met die kip, drink dat glas bier leeg en ga met mij mee, want dit is waarschijnlijk een zaak, waarin de minuten kostbaar zijn.

— Hoe zo? vroeg Brand met zijn mond vol.

— Omdat, amice, morgenavond de overval zal plaats vinden in het Bankgebouw van Collin and Brewer.

HOOFDSTUK III

HET WESPENNEST

De avondbladen reeds droegen er het hunne toe bij Raffles te sterken in zijn overtuiging, dat Inspecteur Carpenter in ieder geval een zonderlinge rol speelde in deze zaak. De komst van de geheimzinnige bezoeker, dat was dus Raffles, op het bureau werd in de desbetreffende berichten beschreven. Verder heette het, dat deze bezoeker kostbare inlichtingen had verstrekt aangaande de verblijfplaats van een mitrailleur in de oude bergloods aan de kade, het nummer van de steiger werd genoemd, maar van het voorgenomen plan van een bankoverval werd met geen enkel woord gerept. De bladen meldten voorts, dat de politie «onmiddellijk na de ontvangst van deze gewichtige mededeling» met man en macht naar de loods was gegaan met een gepantserde auto, maar helaas te laat was gekomen. De vogel, in casu de mitrailleur, was reeds gevlogen. Er waren drie dingen mogelijk: of de bandieten hadden de lucht gekregen van de voorgenomen raad van de politie, of het was louter toeval dat zij even tevoren het wapen hadden vervoerd, of de naamloze bezoeker was een praatjesmaker geweest, die maar iets uit zijn duim had gezogen, in de hoop daarvoor door de politie te worden beloond.

Al die berichten, bijna eensluidend, waren klaarblijkelijk door Inspecteur Carpenter geïnspireerd. Raffles begreep dit aanstonds, en ook, dat de inspecteur daarbij een grote onvoorzichtigheid had begaan, door het te doen voorkomen, alsof zijn bezoeker hem maar iets op de mouw had willen spelden. Inimmers, die bezoeker zelf wist maar al te goed, dat er een mitrailleur geweest was, en zou dus het zijne moeten denken van die zonderlinge veronderstelling omtrent zijn leugenachtigheid.

Ook was het wel zeer opmerkelijk, dat de politie meer dan een uur na zijn vertrek pas aanstalten ging maken, om zich van de waarheid zijner woorden te overtuigen.

Toen Raffles en Brand het bericht onder de ogen kregen, zaten zij in gezelschap van de reus Henderson, alle drie vermomd als gewone zeelieden, in de voorkamer van een vrij schamel flatje, dat zij niet ver van Chamber Street nog diezelfde ochtend hadden gehoord.

— Je ziet wel dat ik gelijk had, amice, zei Raffles. Die Mijnheer Carpenter is een grote schurk, maar als het aan mij ligt, zal hij zijn straf niet ontlopen. De politie beschouwt mij nu eenmaal als haar vijand, en dat kan ik

van haar standpunt bekeken, begrijpen. Mijn methodes gaan lijnrecht in tegen haar opvattingen. Intussen, wij zijn eerlijke tegenstanders. En zodra een politiemans doet wat zijn plicht is, kan ik hem daarom ook hoogachten, maar als hij zich verlaagt tot daden van medeplichtigheid met gemene schavuiten dan ken ik geen medelijden, want dan stel ik hem nog onder de ergste bandieten.

Brand gaf hierop geen antwoord, maar las het laatste gedeelte van het bericht nog eens door.

— Er wordt hier volstrekt niets van de beraamde overval gezegd.

— En ook dat is meer dan verdacht, Charles. Dit heeft natuurlijk een bijzondere betekenis, en die kan alleen maar zijn, dat de aanslag nu eenmaal is beraamd, en dat deze voortgang moet hebben, ondanks alles.

— Maar wat je daar zegt klinkt ongelooflijk, Edward, riep Brand ontdaan uit. Want dat zou betekenen dat Carpenter zelf bij die bankroof betrokken is.

— Betrokken? Wel, ik denk dat hij dat hele vuile gevalletje bedacht, om niet te zeggen bevolen heeft, zei Raffles koeltjes. En nu moesten wij maar eens een einde maken aan het theoretiseren en tot handelen overgaan. Het is nu bijna geheel donker, de avondbladen zijn uitgekomen en wij kunnen aan de arbeid gaan.

— Ik stel het mij aldus voor, begon Brand, met een schuinse blik naar Raffles. Ik ga nu dadelijk naar de drogist een paar huizen hier vandaan, ik bel de New York World op en ik vertel hoe de vork in de steel zit, onder meer dat er morgenavond een aanval op de Bank van Collin and Brewer zal plaats vinden, Carpenter wordt onmiddellijk geknipt, de bankdirecteuren zijn gewaarschuwd, en...

— En ik vis achter het net, voltooid de Raffles kalm de zin.

— Maar je was helemaal niet van plan om te vissen wat dan ook, riep Brand wanhopig uit. Je beweerde, dat de heren Collin and Brewer je sympathiek waren, om hun ware menselievendheid en dat

dit vooral het motief was geweest, dat je dreef om de politie te waarschuwen.

— En daar blijf ik ook bij, Charles.

— Welnu dan?

— Je vergeet één ding. Ten eerste denk ik wel dat die Carpenter bijzonder sterk staat, anders zou hij zo niet optreden. De man die hem beticht moet dus op zijn beurt wel over zeer scherpe wapens beschikken en op dit ogenblik heb ik er nog niet een.

— Die agent, zijn medeplichtige?

— Die zal alles ontkennen, amice, zolang hij maar adem heeft.

— Goed, maar er zal toch een onderzoek naar de zaak worden ingesteld?

— Dat is nog de vraag. Weet jij of die Carpenter goede vrienden is met het blad dat je wilt opbellen?

— Dan telefoneer ik naar een andere redactie.

— Met juist dezelfde kansen. Neen Charles. Hier kun je niemand vertrouwen. Zelfs al zou er een of ander onafhankelijk blad aandacht aan wijden, dat is de weg niet. Misschien zou er een schandaal ontstaan, misschien zou men zelfs een onderzoek instellen, maar waarschijnlijk veel te laat. Carpenter zal de tijd hebben gehad om alles wat hem zou kunnen compromitteren te vernietigen.

— Brieven en mededelingen vernietigt men, maar geen agent met kromme benen, riposteerde Brand.

— Waarom niet? zei Raffles terwijl hij zijn vriend strak aanzag. Ik houd het er voor, dat een vent als de inspecteur blijkt te zijn voor geen enkel middel zal terugdeinzen, als hij in het nauw wordt gedreven.

— Dat zal ik nooit geloven, riep Brand verontwaardigd.

— Laten wij dan maar hopen, dat de feiten je nooit tot dat geloof zullen dwingen, hernam Raffles. Ik zie wel, dat je de toestanden hier nog niet goed kent, amice, en dat ik het naïef geloof aan de rechtschapenheid van de mens nog niet in je heb kunnen uitroeien. Misschien denk je over een paar dagen al anders, tenminste in dit speciale geval. En nu genoeg gepraat. James, maak je ook gereed, beste jongen, want nie-

mand kan zeggen of wij beiden van nacht de hulp niet behoeven van een paar stevige vuisten.

— Wordt er met het geboefte gevochten, mylord? vroeg de reus met schitterende ogen.

— Ik kan je niets met stelligheid beloven, James, maar de kans is niet geheel en al buiten gesloten, antwoordde Raffles met een lachje. En nu zullen wij eens allereerst gaan zoeken naar dat huis van de vriend van Rode Jim.

Een ogenblik later stonden de drie mannen op straat. Het was een donkere smalle, mistroostige verbindingsweg tussen twee bredere straten en midden in een volkswijk, in hoofdzaak bewoond door Italianen, door de echte New Yorkers met zekere minachting dago's genoemd.

Het was omstreeks negen uur toen zij, zonder veel te spreken, hun tocht ondernamen naar de straat, kaarsrecht over een lengte van wel twee mijlen, waar zich ergens het huis moest bevinden, waaraan de agent met zijn opvallende benen zulk een geheimzinnig bezoek had gebracht, die namiddag.

Op het ogenblik dat ze die straat zouden ingaan, bleef Brand staan en zei zacht:

— Ik weet dat het voorbij de derde dwarsstraat was van de schuur af gerekend, rechts. Ongeveer halverwege tussen de derde en vierde straat.

— Dat is tenminste iets, meende Raffles. Wij zullen er eens langs kuieren. Met de echte slentergang van passagierende zeelieden, volkomen in hun rol, gingen de drie mannen de donkere straat in. Politie viel er weinig of niet te zien. En toch was het een publiek geheim, dat er juist in die straat een paar clandestiene speelholten en drankgelegenheden waren, om nog niet eens te spreken van een opiumkit, waar tevens, zoals gefluisterd werd, schandelijke bacchanalen werden gehouden, waaraan menigmaal rijke lieden deelnamen, terwijl de eigenaar van die inrichting verdacht werd van een uitgebreide handel in blanke slavinnen. Ten overvloede stond de straat hierom in een kwaad gerucht, wijl zij als het ware een brand-

punt was van de smokkelhandel.

Welk een verschil leverde deze morgige, sombere straat in de Bowery op, met een van die brede dwarsstraten van de Vijfde Avenue, waar niettemin de misdaad even welig tiert, maar dan gehuld in zijde en fluweel, en overstraald met het licht van dure dancings en nachtrestaurants.

De drie mannen liepen intussen ongestoord verder, en kwamen slechts nu en dan wat varensgezellen, een paar verdachte vrouwen en mannen tegen, die schuins naar hen loerden. Slechts een maal zagen zij een agent, die met de handen op de rug kalm voortstapte, en hen in het voorbijgaan slechts even vlug opnam.

Eensklaps echter matigde Brand zijn schreden, en fluisterde, met een vlugge blik terzijde:

— Hier moet het ergens geweest zijn. Hier ging de agent binnen, in een van deze smalle, hoge huizen.

— Laten wij eerst maar eens verder lopen, zei Raffles, op dezelfde zachte toon. Een paar huizen verder is het hol van Rode Jim. Weet je zeker dat het daar niet geweest is?

— Hoe zou ik dat kunnen weten? Het is best mogelijk, dat de agent daar is binnen gegaan. In ieder geval moet hij in een van deze vijf of zes huizen zijn geweest.

Zij zwegen en gingen verder.

Maar op de hoek van de volgende straat bleef Raffles staan, gaf zijn metgezel een wenk om in het stille, donkere zijstraatje een korte krijgsraad te houden.

De ramen van de woning van Rode Jim zijn donker, begon Raffles, op gedempte toon. De man is dus niet thuis. Mij dunkt dat wij maar eens moesten binnengaan. En vinden wij hem niet, dan kan misschien Schele Tom ons wel inlichtingen geven.

— Als ik hem was, zou ik maar mijn mond houden, mylord, meende Henson hoofdschuddend.

— Dat ziet hij zelf ook wel in, en ik heb hem geraden na zijn ongevraagde inlichtingen, maar zo gauw mogelijk New York te verlaten, want de bande

van de Zwarte Broeders heeft een lange arm, die ver reikt.

— Maar hoe hem hier te vinden?

— Daar denk ik ook juist over. Mij dunkt dat wij maar moesten beginnen eens een kijkje te nemen bij Rode Jim.

— Maar men zal ons zien binnegaan, en achterdocht krijgen.

— Ik ben ook niet van plan om de straatdeur te gebruiken, wij zullen liever een dakluik benutten. Is hij thuis dan kunnen wij hem meteen overvallen en eens zien of hij niets wil loslaten.

— Maar hij zelf zal toch wel niets afweten van de medeplichtigheid van Carpenter, zoals je zelf al hebt opgemerkt?

— Dat verwacht ik ook niet. Maar hij weet misschien andere dingen, die ons op een spoor kunnen brengen.

Raffles keek spiedend om zich heen, draaide zich om en bemerkte dat hij met de rug naar een houten schutting had gestaan, van een paar meters hoog,

die een soort erf of binnenplaats afsloot.

Hij keek omhoog en zijn scherp oog had al gauw de brandtrap ontwaard, die langs de achterwand van een fabriek liep, en die stellig beneden op die binnenplaats moest eindigen. Aan deze zijde zou het natuurlijk onmogelijk zijn van het fabrieksdak af de huizen te bereiken, waartoe dat van Rode Jim behoorde, want het was hier een grote, open plek, maar aan het andere einde van het blok zou het misschien beter gaan.

Hij deelde zijn voornemen dadelijk aan Brand mede, die met een zorgelijk gelaat toelisterde en toen zacht zei:

— Ik weet het niet, maar die hele onderneming komt me erg gewaagd voor. Nog nooit heb ik zo sterk het gevoel gehad, dat wij de hand in een wespennest steken.

— Dan zal het zaak zijn om maar aanstonds stevig toe te grijpen, merkte Raffles droogjes op.

HOOFDSTUK IV

DE DODE MAN

Zij liepen nog wat verder de zijstraat in, totdat zij een deur bereikten met een zeer eenvoudig slot, hetgeen Raffles in een ommezien had weten te openen. Nog even wachtten zij, tot er niemand meer viel te zien in de straat, en toen glipten zij snel als de gedachte door de deur en stonden op een stikdonkere binnenplaats die inderdaad bij een fabriek bleek te behoren, want een groot deel ervan stond vol vaten, kisten en gevulde zakken.

Raffles, wiens ogen zelfs in de dichtste duisternis nog wel iets konden ontwaren, geleidde zijn twee metgezellen naar de voet van de brandtrap, die omstreeks twee meters boven de grond eindigde. Zij was daar afgesloten met een ijzeren hek, dat alleen van de binnenzijde af geopend kon worden. Maar door zulke kleinigheden liet de Grote Avonturier zich nooit weerhouden. Op een enkele wenk van hem, plaatste Hen-

derson zich zo dicht mogelijk bij de trap; met een lenige sprong was Raffles op zijn schouders, richtte zich op, kon nu gemakkelijk de leuning van de brandtrap grijpen hees er zich aan op en stond het volgende ogenblik op het onderste platform. Terwijl hij het hekje openduwde, was Brand op zijn beurt reeds op de machtige schouders van de reus geklommen en voegde zich bij hem.

— Moet ik hier achterblijven, mylord? klonk een stem uit de duisternis.

— Het is misschien beter dat je met ons meegaat, James, antwoordde Raffles. Daar ligt, geloof ik een rol stevig touw, gooi ons dat toe, dan zullen wij er een lus van maken met twee knopen, waarin je je voeten kunt zetten.

Henderson vond inderdaad een rol versleten hijstouw, sneed daar een flink stuk af, en wierp het op goed geluk naar het benedeneinde van de trap, waar Raffles het aanstonds opving. Deze sloeg

het touw om een spijl van de trap, legde toen een knoop in de beide uiteinden, deed dit nog eens in het midden, en verschafte Henderson aldus een soort touw ladder, die de reus in staat stelde, zonder veel moeite op zijn beurt het platform van de brandtrap te bereiken. Zij klommen nu snel verder, hun stappen zoveel mogelijk dempend, totdat zij op het platte dak van de fabriek stonden. Dit dak strekt zich uit van de ene zijstraat tot bijna de vorige, en ging daar onmerkbaar over in een paar gebouwen die bijna even hoog waren.

Raffles had echter reeds eerder gezien, dat zijn verwachting niet bedrogen zou worden, en dat hij langs deze kant met weinig moeite het huis van Rode Jim zou kunnen bereiken.

Inderdaad moesten zij slechts twee maal over een ouderwetse puntgevel klimmen, hetwelk voor minder geosfende en stoutmoedige mannen in het donker moeilijk genoeg zou zijn geweest. Zij echter waren reeds tien minuten later op de plek waar zij wilden zijn, dat wil zeggen op het dak van het oude huis, waar de beruchte bandiet op de eerste verdieping twee kleine kamers bewoonde. Van hun standplaats konden zij nu de hele binnenplaats overzien met de talrijke verlichte ramen die daar op uit zagen. Nu en dan klonk een scheele, klijvende vrouwenstem, het geblaf van een hond, of het gehuil van een kind dat de slaap niet kon vatten.

De maan was zoëven opgekomen, en zij moesten zich plat op het dak leggen, om te voorkomen dat hun donkere gestalten zich zouden aftekenen tegen de lichtere hemel. Zij hadden echter al gauw het dakluik gevonden, dat zich zonder enige moeite van buiten liet openen. Voor inbrekers was men in deze buurt blijkbaar niet erg beducht.

Een voor een daalden zij een smal trapje af, kwamen op een donkere zolder, die vol rommel stond, oude fietsen, wrakke meubelen een geheel versleten matras, waarover zij bijna struikelden, en vonden de trap naar beneden.

Hier bleven zij staan en luisterden.

Er klonk echter niet het minste gerucht, en het leek wel alsof het huis

was uitgestorven, alsof geen van de bewoners thuis was.

Het was Raffles overigens bekend, dat het zo goed als uitsluitend werd bewoond door gevaarlijk gespuis, en dat het een soort clubgebouw was van de zwarte Broeders. Het was best mogelijk, dat alle bewoners op dit ogenblik op een rooftocht uit waren. Hij besloot echter zijn tocht nog voort te zetten, in de hoop dat hij iets zou kunnen te weten komen in de woning van Rode Jim, een brief, een afspraak, een paar snippers papier... wat dan ook...

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, overtuigde zich dat hij zijn revolver gemakkelijk kon grijpen en begon rustig de trap af te dalen, zoveel mogelijk zorg dragend dat de treden niet kraakten. De bovenste verdieping liepen de drie mannen voorbij, want deze was, zoals Raffles gezegd had, onbewoond. Zij waren echter de volgende trap nauwelijks afgedaald, waarbij Raffles vooraan liep, of deze bleef plotseling staan en tot zijn verbazing bemerkte Brand dat hij de lantaarn doofde.

Het volgende ogenblik werd hem deze voorzorgsmaatregel duidelijk. Van de plek waar hij stond, omstreeks vijf treden hoger dan Raffles, kon hij nog juist het onderende zien van een gangdeur, die wijd openstond. Die deur moest behoren bij een kamer waar licht brandde, of waar het schijnsel van de maan ongehinderd kon binnendringen door een raam zonder gordijnen.

Hij hoorde hoe Raffles met een zacht sissend geluid tot voorzichtigheid maande en hoe de veiligheidspal van een revolver werd teruggetrokken.

Instinctief omvatte hij zelf de kolf van zijn browning en daalde heel voorzichtig, op de tast nog enige treden af, totdat hij laag genoeg was gekomen om op zijn beurt in de kamer te kunnen kijken, waartoe de half openstaande deur toegang gaf.

Hij had moeite een kreet te weerhouden.

Van de kamer was een vrij groot stuk te overzien. In het midden stond een vierkante tafel, waarvan omstreeks de helft zichtbaar was. Naast die tafel,

op een rieten stoel, zat onbeweeglijk een man, die hem grijzend scheen toe te lachen met wijdopen mond, die al zijn tanden toonde. Het maanlicht overgoot deze stille gedaante met een stroom van wit, koud licht, dat zijn wijdgeopende zwarte ogen op een vreemde wijze deed glanzen.

Een arm rustte op de tafel, en vlak bij de elleboog lag een omgeworpen, tinnen kroes. Wat verder stond een gekurkte fles.

Brand had al heel wat gezien tijdens zijn avontuurlijk bestaan aan de zijde van Raffles, maar het schouwspel van die onbeweeglijke man in het maanlicht, die daar zat te grijzen, deed hem huiveren. De indruk was nog sterker, omdat de man zijn zwarte ogen recht op de zijne gevestigd scheen te houden.

— Zou het een krankzinnige zijn? En wat deed hij daar? Waarom sprong hij niet op bij het zien van de indringers?

Brand bemerkte slechts aan een zwakke trilling van de trap dat Raffles nog verder was afgedaald, en volgde zijn vriend nu, gereed om van zijn wapen gebruik te maken, als het nodig mocht zijn. Hij stak een tastende hand uit en raakte een schouder van Raffles, die langzaam verder ging, de smalle gang overstak, en de deur nog wat verder open duwde.

En weer had Brand grote moeite zich niet te verraden door een kreet van verrassing want nu eerst had hij de man aan de tafel herkend.

— Schele Tom, fluisterde hij ontzet. Wat is er met hem gebeurd?

— Wel, hij is dood, antwoordde Raffles, nauwelijks hoorbaar. Kijk maar, alle leven is uit zijn ogen geweken, als hij leefde zou hij zich al lang hebben moeten bewegen, zou hij ons hebben moeten zien.

Raffles was de kamer binnengetreden, en trad op de grijnzende dode toe. Hij behoefde hem slechts even aan te raken en de afschuwelijke menselijke pop verloor het evenwicht, draaide op een zonderlinge wijze rond, gleed van de stoel, en sloeg met een dof smak op de houten vloer voor.

De drie mannen drukten zich dadelijk in de donkerste hoeken van de kamer tegen de wand, en wachtten.

Maar het geluid van de val deed niemand toesnellen. Het was dus wel zeker dat het huis op dat ogenblik onbewoond was.

Na even doodstil te hebben gewacht, traden Raffles en Brand weer op de dode toe en wentelden hem op de rug. De val had de vreselijke grijns op zijn gelaat niet kunnen wegvagen. Nog altijd gaapte de mond, als van iemand die lacht om een goed geslaagde grap, de blinkende tanden waren alle zichtbaar, de zwartachtige, als leder geworden tong lag gezwollen achter in de mond.

— Grote goden, wat is er toch met hem gebeurd? vroeg Brand hees, terwijl hij opkeek naar het gelaat van Raffles, dat bleek en strak was in het maanlicht.

— Wel het is zo klaar als de dag dat men hem vermoord heeft en zeker nog nauwelijks een kwartier geleden, antwoordde Raffles. Het is natuurlijk een wraakneming, daaraan valt niet te twijfelen.

— Maar hoe hebben zij kunnen weten dat Schele Tom ons ingelicht had betreffende de bankoverval?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. De vent dronk een stevige borrel en heeft in een beschonken bui een of ander losgelaten. Hoe het ook zij, ze zijn er achter gekomen en dit is zijn straf.

— Maar hoe hebben ze hem gedood? Ik zie geen bloed, geen enkel spoor van geweld, ja zelfs geen striem.

Zonder te antwoorden richtte Raffles zich op en deed een stap naar de tafel. Hij greep de tinnen kroes, die was omgevallen en waarin nog enkele druppels over waren van een helder gele vloeistof. Hij rook er aan, bevochtigde zijn pinktop een weinig, bracht die voorzichtig aan zijn tong, spuwde dadelijk weer uit, en zel alleen:

— Vergift. Zij hebben hem gedwongen vergift te drinken Lysol, vermoedelijk vermengd met strychnine. Waarschijnlijk was hij al half beschonken en dacht hij, dat ze hem nog een borrel gaven. O, die duivels. Maar zij zul-

len er voor boeten, dat zweer ik. Schele Tom was een bandiet, zonder twijfel, maar het is beestachtig, hem op deze wijze af te maken.

Brand keek met een huivering van afschuw neer op het afzichtelijk vertrokken gelaat, zó veranderd dat hij het eerst niet herkend had, en wilde iets zeggen, toen hij verschrikt ophield en luisterde.

Onder in het huis klonk enig gerucht, alsof er daareven iemand was binnen getreden.

Raffles had het ook aanstonds gehoord en fluisterde:

— Daar zijn zij. Zij komen nu zeker om het lijk weg te halen dat hier onmogelijk kan blijven.

— Dan zullen wij hen zeker naar behoren ontvangen, mylord, bromde Henderson, wit van woede en verontwaardiging.

— Wij zullen niets van die aard doen, James, want wij weten niet wie daar aankomen. Het is immers best mogelijk, dat het politie is. Bovendien, schieten in deze buurt wil zoveel zeggen als zijn doodvonnis ondertekenen, wanneer men niet tot een van de benden behoort, en dus als een indringer wordt beschouwd. Naar boven dus, en heel zacht. Geen tegenspraak, James. Ik verzeker je, dat de schuldigen hun straf niet zullen ontlopen, maar het zou gevaarlijk zijn, hier op dit ogenblik de hele wijk tegen ons in het harnas te jagen, vooral nu mijnheer Carpenter het geboefte blijkbaar de hand boven het hoofd houdt. Wij zullen de deur in het oog houden, zodat wij kunnen zien wie er komen.

Snel en onhoorbaar verlieten de drie mannen het lugubere vertrek met zijn schrikwekkende bewoner, en slopen de trap op. Het was hoogtijd, want reeds kraakten daar omlaag de treden onder de schreden van vijf of zes mannen, die opgewonden onder elkander fluis-terden.

Raffles was als laatste naar boven gegaan en had zich nu geposteerd in de bocht van de trap, zodat hij nog altijd de portaalgang daar beneden, een stuk van de deur en een klein gedeel-

te van het vertrek kon overzien als hij zich diep vooroverboog.

De schreden kwamen hoe langer hoe hoger, toen kraakten de planken van het smalle portaal, en twee keurig ver-lakte molières werden zichtbaar, waar-boven een paar zijden sokken, en een gedeelte van een keurige, donkere pan-talon die blijkbaar bij een avondtoilet hoorde. Raffles greep zich stevig vast aan een van de stijlen en hurkte zo diep mogelijk neer teneinde de man te kunnen zien, die daar, zo fijn gekleed, naar zijn slachtoffer kwam kijken. Deze was echter blijkbaar zeer lang, en het was Raffles onmogelijk, tenzij hij zich zelf had bloot gegeven, met zijn blik hoger te reiken, dat tot een glanzende witte boord, een stukje van een uitgeschoren nek en een sierlijk gestrikt dasje. Hij zag verder een overhemd met twee zwarte parelen, een wit vest en een met een gardenia in het knoops-gat. Maar hij hoorde de stem van de man, die onverschillig en vrij luid zei:

— Nu, hij heeft zijn bekomst gehad. Ruim de rommel maar gauw op, want wij kunnen dat galgenaas hier niet laten liggen.

Raffles meende zich flauw de stem te herinneren, ofschoon het hem op dat ogenblik niet wilde te binnen schieten, waar en wanneer hij die vroeger kon hebben gehoord. De stem echter die nu klonk, herkende hij onmiddellijk, het was Rode Jim die sprak:

— Kom maar mee naar binnen jongens. Hebben jullie de zak? Stop het geval er maar gauw in en dan het zaakje op de auto en naar het water.

Vier mannen kwamen het vertrek bin-nen, de onbekende in de smoking bleef echter in de gang. Hij had een sigaret opgestoken en de rook daarvan steeg naar boven en drong Raffles in de neus-gaten.

Hij snoof de reuk diep op, en hij wist dat hij die geur niet zo gauw meer zou vergeten.

Maar nu klonk er een lichte kreet in het vertrek en hij hoorde de stem van Rode Jim zeggen.

— Zo'n kunstemaker. Hij is van zijn stoel geduikeld. Altijd grapjes, die Sche-

le Tom. Wie van jullie is er aan die kroes geweest?

Er kwam geen antwoord.

— Ik weet zeker dat die kroes was omgevallen, toen ik daarnet als laatste de kamer uitging, hernam Jim, nu met iets dreigends in zijn stem.

— Kan Tom die zelf niet overeind hebben gezet? vroeg een der mannen.

— Kun jij goocheltoeren maken als je harstikke dood bent? hernam Rooie Jim ongeduldig. En dat van die stoel vallen bevalt me ook niet erg. Het is een leuningstoel, en hij lag met zijn kop helemaal achterover. Wat moet dat betekenen?

Er kwam alweer geen antwoord, maar de man op de gang zei, tussen twee trekjes aan zijn sigaret door:

— Ik zou me daar nu maar niet om bekommeren, Jim.

— Niet om bekommeren, chef? Maar dat doe ik wel degelijk. Wij zijn hier een kwartier weg geweest, en daar heb ik spijt van als haren op mijn kop. In dat kwartier is er hier iemand binnengekomen, dat staat vast, want ik kan desnoods nog aannemen dat zo'n kroes door het schudden van het huis, als er een zware auto voorbij rijdt, omvalt als hij stond, maar niet dat hij uit zich zelf overeind komt staan, als hij al was omgevallen.

Geloof maar dat ik nog ogen in mijn hoofd heb. Die kroes lag onderstboven en daar zweer ik op. Nu staat hij overeind, een heel eind van de plaats waar hij viel, en dat bevalt mij niet. Jougens, doorzoekt het hele huis. Alle kamers, versta je. Behalve natuurlijk, waarvan de deur op slot was.

— Heb ik je daartoe bevel gegeven, Jim? vroeg de man in de smoking op scherpe toon, een stap naar de deur doende.

— Dat heb je niet chef, maar luister nu toch eens, zei Jim, overredend. Ik zeg u nog eens, dat ik me onmogelijk kan vergissen dat er hier vreemden zijn geweest, die hem hebben aangeraakt, en die kroes hebben aangepakt. Het kan onmogelijk anders. Zo'n beker komt niet vanzelf overeind staan.

De toon van de bandiet was zo drin-

gend, dat de chef, hij was klaarblijkelijk de aanvoerder van het troepje, aan het wankelen werd gebracht en toen kortaf beval:

— Bedenk voortaan, dat ik hier alleen te bevelen heb, en ga dan nu je gang maar, want misschien heb je wel gelijk, maar maak een beetje voort, want er valt vannacht nog meer te doen. Ik wacht op de bekende plek; ik bedank er voor, om in dit vieze hok mijn goed vuil te maken. En wat je vindt en hier niet thuis hoort, nou ja, je weet zelf wel, wat je dan te doen hebt...

Met deze woorden daalde de spreker de trap af, waarbij Raffles nog juist even boven op zijn hoofd het zwart glanzend haar, met een heel klein kaal plekje in het midden kon zien...

Raffles had Brand, zoals men wel denken kan, reeds even tevoren in de ribben gestoten, welk zwijgend bevel dadelijk begrepen en aan Henderson doorgegeven was, zodat die twee reeds een trap hoger waren toen Rooie Jim aanstalten begon te maken het huis te doorzoeken dat hem zo verdacht voorkwam.

Als een kat sloop Raffles zijn beide metgezellen nu achterna, haalde ze een verdieping hoger in, en fluisterde daar:

— Op de zolder is de beste gelegenheid om hen zonder al te veel lawaai te woord te staan. Als de bliksem naar boven..

Zij liepen zo vlug, dat het niet mogelijk was het geluid van hun schreden op de smalle, houten trap volkomen te dempen, maar gelukkig werd het overstemd door het lawaai dat de bandieten, die hen volgden, zelve maakten.

Enigen bleven achter om de kamers te doorzoeken, waarvan de deuren open waren gebleven, maar een paar, die geheel alleen naar boven waren gesnel, waren reeds op de zoldertrap.

Die ijver zou hen noodlottig worden, want nauwelijks was er een hoofd boven de zoldervloer, of een zware, gespierde hand vatte hem in de nek, en trok hem verder naar boven, zeer onzacht, om hem vervolgens tegen de vloer te drukken, zodat hij zich nauwelijks verroeren kon. Hij wist echter zijn rech-

terhand nog wel te bewegen, en stak die in zijn zak om naar een wapen te grijpen, maar Henderson had het gebaar gezien, en gaf de man met zijn korte knuppel een tik in de nek, juist zoals men een konijn behandelt, dat voor het middagmaal moet dienen. De slag kwam vrij hard aan, en misschien zou een ander man dit avontuur als zijn laatste hebben moeten beschouwen, maar deze kwibus had zeker een buitengewoon hard hoofd, althans hij volstond er mede, een soort van snik te geven en toen als een zak zout op de vloer te rollen, waar hij onbeweeglijk bleef liggen.

Deze gehele bewerking, had nauwelijks een paar seconden in beslag genomen.

Maar de rest van de troep kwam tegelijk, misschien wel omdat zij boven hun hoofden een verdacht gestommel hadden gehoord. De man die vooraan liep had een kale kop met een gezicht als een bulldog, en die met een grote revolver gewapend was, een ouderwets wapen, zoals de filmcowboys ze nog steeds dragen. Achter hem kwam een man die een zaklantaarn droeg en daarmee de zolder belichtte. Natuurlijk zag hij onmiddellijk het roerige lichaam van zijn clubgenoot en uitte een waarschuwingekreet. Het volgende ogenblik trof de lichtstraal Raffles, die juist achter een kast dekking wilde zoeken en de man met de revolver schoot.

De kogel floot Raffles langs het rechter oor. Deze draaide zich bliksemsnel om en vuurde op zijn buurt, zonder echter te kunnen mikken. Het geluk was echter op zijn hand, want er klonk een rauwe kreet, het wapen viel op de vloer en de saalkop, midden in het voorhoofd getroffen, stortte ruggelings achterover, de trap af, en nam in zijn val de man met de lamp mee.

In het donker hoorde men Rooie Jim, die zich tegen de muur had gedrukt ijsselijk vloeken en verwensingen uiten aan het adres van de onhandige schutter. Het vierde lid van het gezelschap, voor-

zien van een moderne browning en gekleed als een echte dandy in een streepjespak met een fraaie deukhoed op, toonde zijn moed, door weer naar boven te krabbelen en eens Jim voorbij plotseling zijn elektrische zaklantaarn te ontsteken, en snel achtereen drie schoten te lossen, op goed geluk. Er was namelijk niemand meer te zien op de zolder. Maar dat er toch nog wel iemand was, bleek hem maar al te duidelijk, want een revolverkogel maakte een zuiver rond gaatje in het fraaie colbert, ter hoogte van de rechterschouder en deed de man met een luide kreet voorover storten.

Jim zag in dat het tijd werd om over de terugtocht te denken. Binnen een halve minuut had hij vijf en zeventig procent van zijn strijdmacht verloren, en de duivel mocht weten hoeveel lui er op die zolder waren. Misschien was het zelfs wel politie.

Hij koos dus de wijste partij, onder de gegeven omstandigheden, en aanvaardde de aftocht met een snelheid, die een gunstige getuigenis aflegde van zijn bekendheid met het oude huis.

— Daar loopt er een weg, mylord. Zal ik hem nagaan? stelde Henderson fluisterend voor, neergeknield achter een grote ton, van waar hij zoëven gevraagd had.

— Neen, James, dat is te gevaarlijk, antwoordde Raffles. Hij zou zich kunnen verschuilen en je achter een hinderlaag neerschietsen. Het was, geloof ik, Jim, die ons daar zo overhaast verliet. Wij zullen hem later wel terugvinden. Als de maan naar het dak, en gemaakt dat we naar beneden komen. Misschien vinden wij in de buurt die heer met het mooie colbert wel, die voor mij altijd zijn aangezicht verborgen heeft gehouden.

Maar aan die verwachting zou niet worden voldaan. Want toen de drie mannen een kwartiertje later de begane grond bereikten, en alsof er niets gebeurd was de hoek van de zijstraat omsloegen, was er noch van een auto, noch van Rooie Jim, noch van een heer in smoking, meer iets te zien.

HOOFDSTUK VI

DE WAARSCHUWING

Als Raffles er nog aan mocht hebben getwijfeld, dat Inspecteur Carpenter een hoogst dubbelzinnige rol speelde, en een buitengewoon gevaarlijk sujet was, dan zouden de ochtendbladen hem wel zekerheid hebben verschaft. Inderdaad werd daarin slechts met enkele woorden melding gemaakt van « een bloedige ruzie in een oud huis bij Chambers street », zonder dat er ook maar een enkele naam genoemd werd. Arrestaties hadden er niet plaats gehad, en dat was dan ook niet wel mogelijk geweest. Van de dode man in de maanlichte kamer, geen lettergreep. Het was alsof Schele Tom of nog leefde, of in het geheel niet bestaan had. Van dit onbetekenend feit scheen men in het geheel geen melding te maken; er was een man verdwenen, welnu, dat gebeurde zo vaak in een stad als New York. Nu rustte zeker ergens zijn lichaam op de bodem van de Hudson, van de East River, of van een der donkere, diepe verbindingskanalen, bezwaard met een stuk ijzer of een steen. Zijn vrienden zouden misschien een enkele keer naar hem vragen en dan zou Schele Tom vergeten zijn.

Maar Raffles vergat hem niet, de arme drommel, die zo zwaar geboet had voor zijn verraad, en hij zou hem wreken, dat zwoer hij. Schele Tom was zonder enige twijfel een smeerlap geweest, maar een mensleven was een mensleven en een moord een moord...

Goed vermoed had Raffles vroeg in de ochtend, ditmaal alleen, nog eens een bezoek gebracht aan de wijk waar zich het drama had afgespeeld, en geprobeerd daar iets op te vangen van de gesprekken in de matrozenkroegen en de kleine geheime speelhuizen, maar hij kreeg alleen maar te horen dat er op de zolder van het huis van Rooie Jim een vent met een ingeslagen schedel was gevonden, die nu in het ziekenhuis lag en die nog altijd buiten bewustzijn was, maar van de zwaar gewonde ban-

diet in het bruine pak werd niet gerept, evenmin als van het individu, dat dwars door het hoofd was geschoten.

Vrienden hadden dus kans moeten zien de gewonde en de dode ongemerkt weg te halen, of wel, en dit was nog veel waarschijnlijker, Carpenter had streng bevel gegeven over de zaak tegenover de pers te zwijgen, wellicht onder voorgeven, dat « openbaarheid het onderzoek der politie zou bemoeilijken » zoals de geijkte term luidt wanneer de handhavers van orde en wet om de een of andere reden met de handen in het haar zitten.

Het kon ongeveer elf uur in de ochtend zijn, toen een deftig gekleed heer, bejaard reeds, maar nog krachtig gebouwd, het Bankgebouw van de heren Collin en Brewer in de 14de straat binnentrad.

De ruime vestibule, waarop de verschillende loketten uitkwamen, was gevuld met cliëntele, die zaken hadden te doen, cheque's moesten innen, of wissels moesten presenteren.

De bezoeker wierp een blik om zich heen, en een glimlach plooidde voor een ogenblik zijn lippen.

Toen stapte hij op de portier toe, dié bij de draaideur stond, en verzocht hem, aan een der firmanten te gaan zeggen, dat mijnheer Brown hem aanstonds verlangde te spreken.

De portier schoof de bezoeker een bedrukt formulier toe, dat deze moest invullen en de reden van zijn verzoek in enkele woorden moest aangeven.

De bezoeker vulde het formulier met de gereedliggende pen in, en stelde het daarna de portier ter hand, dié er dadelijk mee heen ging, zonder er een blik op te werpen. Hij kwam reeds een minuut later weer terug, blijkbaar zeer gehaast, en zel, met een schuwe blik op de bezoeker:

— Wilt u mij onmiddellijk volgen,

mijnheer? De heren wachten u.

Langs een brede, marmeren trap en over een fraai, met eikenhouten panelen beschoten portaal, voerde de portier de bezoeker tot voor een dubbele, hoge deur.

De bezoeker trad binnen en bevond zich in een hoog, goed verlicht, en degelijk gemeubeld kantoor. Tussen de twee hoge, brede ramen stond een dubbele lessenaar, een machtig groot meubel.

De heren Collin en Brewer stonden nu vlak naast elkander, met de rug leunend tegen dit massieve stuk en op elkander gelijkend als tweelingbroeders, hielden dik, beiden klein, beiden wit van haar en met gladgeschoren, blozende, welgedane gezichten. Toch waren zij zelfs geen familie van elkander. Collin had het formulier nog in de hand en begon dadelijk opgewonden, maar op zachte toon heel druk te praten, zodra de bezoeker was binnen getreden, na de deur te hebben gesloten.

— Mijnheer Brown, wij hebben besloten u te ontvangen, ofschoon wij eerlijk moeten bekennen, dat wij even gearzeld hebben, daar wij dachten, dat dit een grap moet betekenen. Ik lees op dit formulier: « Naam, Josuah Brown Adres: Hotel Modern, Reden van het bezoek: Hedenmiddag te verwachten overval op uw bank ». Hoe zit dat? Klopt dat allemaal?

— Wat de naam en het adres betreft, neen, mijnheer Collin, die zijn verzonnen, en wat de hoofdzaak aangaat: dat zal van de omstandigheid afhangen en van de maatregelen die u denkt te treffen. Ik voeg hieraan toe, dat ik u waarschijnlijk wel schriftelijk zou hebben gewaarschuwd, wanneer ik het niet nodig had geacht, mij persoonlijk te overtuigen, dat mijn waarschuwing ook au serieux wordt genomen, en niet als een grap wordt opgevat, zoals gij reeds bijna gedaan hebt. Tenslotte zou ik het buitengewoon op prijs stellen, indien het mogelijk bleek, de politie buiten spel te laten, en dit, als ik mij zo mag uitdrukken, onder ons op te knappen.

Alsof zij het van te voren hadden afgesproken, lieten de twee firmanten zich

precies tegelijk op twee stoelen neervallen, en staarden de bezoeker onthutst aan, klaarblijkelijk ten prooi aan de grootste verwondering, vermengd met onrust.

Toen begon Collin weer:

— Maar mijnheer... mijnheer Brown zeg ons toch, hoe gij dit kunt weten? En waarom gij ons dan een gefingeerde naam hebt opgegeven?

— Ik weet het, mijnheer Collin, zei de bezoeker, omdat het plan van die overval mij is meegedeeld door een man die deel uitmaakt van een dievenbende. Hij leeft al niet meer en is wegens zijn verraad reeds vermoord door zijn rotgenoten. En ik gaf u een gefingeerde naam op, omdat ik moest vrezen, dat het noemen van mijn ware naam u wellicht zou afschrikken, en u zou doen besluiten mij niet te ontvangen.

— Wie... wie bent u dan? vroeg Brewer stotterend.

— Ik ben John Raffles, heren.

De uitwerking van het noemen van die naam was bijna komisch. De beide firmanten vlogen van hun stoel op, alsof er een bom onder was ontploft, vielen er weer op neer, staarden eerst de deftige bezoeker, vervolgens elkander aan, en vervielen toen in een onverstaanbaar, bijna kinderlijk gebrabbel, van ontsteltenis en schrik.

Raffles bleef onverstoortbaar en ging met de grootste kalmte voort:

— Ik had wel goed gezien. Mijn naam alleen brengt u geheel en al van de wijs. Ik verzeker u echter op mijn woord van eer, mijnheren, dat gij van mij niet alleen niets te duchten hebt, maar dat ik van plan ben u in deze kwestie met al mijn vermogens en krachten te steunen. Men zegt dat ik een vijand ben der maatschappij. Het is slechts ten dele waar, al acht ik die maatschappij, zoals zij nu is, allesbehalve volmaakt. Ik ben een vijand van de mensen, hoog of laag geplaatst in de maatschappij, die onrecht plegen, anderen uitzuigen en van hun machtspositie misbruik maken. Daaronder bevinden zich natuurlijk ook bankiers. Het is mij echter bekend, er is maar zeer weinig dat aan mijn aandacht ontsnapt, dat gij beiden van het

goede hout gesneden zijt, dat gij eerlijke zakenlieden zijt, en een groot deel van uw particulier vermogen besteedt aan goede werken. Ik ben uw vijand niet, en al zult ge mij wel niet als zodanig willen aanvaarden: ik ben uw oprechte vriend en ik geloof dat ik dat heb getoond door u te waarschuwen.

De beide bankiers hadden eerst zeer ontsteld, daarna verbaasd, ten slotte zelfs komisch verlegen, toegelusterd. Zij wilden blijkbaar niet over hun weldaden horen praten, onverschillig wie degenen was, die hun zoveel lof toezwaalde. Eindelijk zel mijnheer Collin, zijn bol voorhoofd bittend:

— Mijnheer Raffles, tja... wat zal ik u zeggen; 't is mij heel aangenaam kennis met u te maken. Ik ben zeker, dat... hm... mijn compagnon van hetzelfde gevoelen is. Eh... eigenlijk zijn wij het niet volkomen eens met uw wijze van optreden, verre vandaar... wij zien die dingen anders in, maar toch, wij hebben veel van u gehoord, en daarbij veel goeds... veel goeds. Neemt u plaats. Rookt u?

Raffles ging glimlachend zitten en zei, oprecht ontroerd door het kinderlijke in het gedrag van die twee, zozeer op elkander gelijkende, goedmoedige zonderlingen:

— Ik rook niets anders dan mijn eigen sigaren en sigaretten, heren. Heel lang geleden ben ik eens van die regel afgeweken, en dat heeft me bitter bezuurd. Laten wij liever over iets anders spreken.

— Dat wilde ik juist voorstellen, zei Brewer levendig. Ziet gij mijnheer Raffles, zo zouden wij wel willen weten, waarom gij er de politie wilt buitenhouden, die wij toch stellig zullen moeten waarschuwen.

— De politie is gewaarschuwd, mijnheer Brewer, antwoordde Raffles ernstig.

— Wat zegt gij? Maar dan zie ik niet goed in, dan zien wij beiden niet goed in, waarom uw aangenaam bezoek, dat wij beiden op hoge prijs stellen, eigenlijk wordt afgelegd.

Raffles keek de beide firmanten achteraanvolgens oplettend aan; het deed

hem blijkbaar zeer, die twee goede, niets kwaads denkende zakenlieden, die altijd recht door zee gingen, op de hoogte te moeten brengen van bijna ongelooftelijke laagheden. Maar het moest.

— Ziet gij, aldus ging Raffles voort, de zaak is, het zal u wel bekend zijn, dat niet alle politiebeambten in deze stad even betrouwbaar zijn?

— Ongetwijfeld zijn ons zekere beschuldigingen aan het adres van de politie bekend, mijn waarde heer Raffles, zei Brewer, maar ik voor mij heb nimmer geloof willen hechten aan die betichtingen. Het is schandelijk; het is monsterachtig...

— Dat stem ik toe, en het is, helaas, daarenboven ook nog waar, zei Raffles op zachte toon. Dit geval bewijst het, mijne heren. De politie weigert eenvoudig de zaak in handen te nemen, omdat er één in het korps is, een hooggeplaatst ambtenaar, wiens naam ik voorlopig niet wil noemen, die de misdadigers de hand boven het hoofd houdt, die hen beschermt, en steunt, omdat hij zelf een deel van de opbrengst ontvangt. Hij neemt cocaïnesmokkelaars onder zijn hoede, zowel als inbrekers, handelaars in blanke slavinnen en agenten in verdovende middelen.

Het klonk zo afschuwelijk, dat een man, aangesteld om de misdaad te straffen en als het kon te voorkomen, de medeplichtige zou zijn van de schurken, die hij volgens plicht en geweten had moeten achtervolgen, dat zowel Collin als Brewer het haast niet konden geloven. Ja, de ogen van Collin knipperden zelfs verdacht toen hij er haperend uitbracht:

— Mijnheer Raffles, nogmaals, ik kan dat ternauwernood geloven. Dergelijke beschuldigingen, die in de laatste tijd meermalen worden geuit, heb ik altijd met verachting teruggewezen naar het rijk der fabeltjes.

— Het is de harde waarheid, mijnheer Collin, en ik kan het bewijzen. Ik heb dit reeds voor een deel gedaan, door u mede te delen wat ik weet aangaande de overval, die op uw bank beraad wordt, voor hedenmiddag vijf uur. En ik wil dat u me zult geloven.

Welke reden zou ik kunnen hebben om u te bedriegen? De man die mij inlichtte is dood, anders zou hij mijn woorden kunnen bevestigen. Hij is vermoord door de vrienden, misschien zelfs wel op bevel van de politie-inspecteur, die ik op het oog heb. Vanochtend bevatten vele dagbladen een bericht, aangaande een bloedige twist in een oud huis bij Chambers street. Bij die twist, zoals men het noemt, was ik betrokken. Ik heb de dode man gezien. Schele Tom was zijn bijnaam. Zijn lijk ligt nu zeker ergens op de bodem van een kanaal. Ik wil dat ge mij gelooft, en dat ge mijn hulp aanvaardt.

— Maar hoe kunnen wij dat doen? vroeg mijnheer Collin op jammerende toon. Wij weten niets; wij kunnen toch niets anders doen dan de politie in de arm nemen?

— Dat kunt gij natuurlijk doen, maar dan zoudt gij u ten eerste moeten wenden tot het bureau van een andere wijk, dat u stellig naar inspecteur Carpenter zou verwijzen, en dan zou er niets gewonnen zijn.

— Dus hij... Carpenter...? riep Brewer verblekend uit.

— Ik bemerk dat ik me versproken heb. Ja, hij is het. Ik raad u echter dringend aan, hiervan niets te laten blijken, totdat ik de tijd gekomen acht. Gij kunt mij helpen die schurk te ontmaskeren. Hij staat nu nog te sterk en zal niets toegeven, tenzij ik voldoende bewijzen tegen hem in handen krijg. Wilt gij dat doen?

— Een afschuwelijk werkje, zuchtte Brewer. Eigenlijk niets voor ons.

— Kunnen wij er persoonlijk niet buiten blijven? Ik doe het al bijna in mijn... ahem... ik wil zeggen... ik krijg het al benauwd als ik er maar aan denk... klonk het uit de mond van Collin. Intussen, als gij de waarheid spreekt, dan begrijpen ook wij beiden, dat hier... eh hardhandig moet worden ingegrepen. Dergelijke toestanden mogen niet blijven bestaan. Doe dus... ja... doe dan in 's hemelsnaam maar wat gij het beste acht. Mijn hoofd loopt om, hoe is het met jouw gesteld, Brewer?

— Ik kan niet meer geregeld denken,

klaagde zijn compagnon.

— Dat zal ik wel voor u doen, heren, hernam Raffles glimlachend. Thans alles aan Carpenter te openbaren, zou zijn, bij de duivel te biecht gaan. Maar luister nu eens goed...

Raffles begon in het kort alles te vertellen, wat de lezer reeds weet, hoe hij in het bezit van het geheim was gekomen, hoe hij Carpenter had gewaarschuwd en wat er van terecht gekomen was. De beide bankiers hadden toegelusterd zonder hem een enkele maal in de rede te vallen. Toen hij klaar was vroeg Raffles eenvoudig:

— Gelooft gij wat ik u zeg?

De twee compagnons keken een ogenblik wel een beetje schuw en bang in de klare, grote, grijze ogen, en antwoordden toen als uit een mond:

— Ja mijnheer Raffles, wij geloven u. Het is verschrikkelijk, maar wij geloven dat het waar is. Wat raadt gij ons thans?

— Ik wil u alleen maar toestemming vragen, hier met twee mijner vrienden, een waarnemingspost te betrekken. Geen politiehulp dus. Precies om vijf uur zullen hier glazenwassers komen met een Magirus ladder, om de ruiten van het gebouw te wassen.

— Ja, dat weten wij, riep Collin levendig. Dat gebeurt elke week.

— Nu, die glazenwassers behoren tot de bende. Zie hier het plan. Zij zullen met twee auto's komen, tesamen bemand met negen koppen. De tweede auto is gepantserd en voorzien van een mitrailleur. Hij dient tot dekking van de eerste, ingeval er al te gauw politie ter plaatse mocht zijn, uit een andere wijk, wel te verstaan. Alles is tot op de tweede geregeld, en de pantserauto zal pas komen opdagen, tegen dat de rovers met hun buit de bank weer verlaten. Dus let goed op. De Magirus ladder komt het eerst, en zal worden uitgedraaid, en twee zogenaamde ruitwassers zullen met hun werk beginnen. Een ogenblik daarna komt de auto met vier van de bandieten. Een hunner zal achter het stuur blijven zitten, de drie anderen echter zullen dadelijk naar binnen gaan, de portier overrompelen

als hij tegenstand mocht bieden, de grote voordeur sluiten, en het weinige publiek dat er op dat uur nog aanwezig mocht zijn met revolvers in bedwang houden. Eén man of twee man zijn daartoe voldoende. De twee anderen gaan de ijzeren traliedeuren binnen, of klimmen er overheen, maken zich van de kassier meester, grijpen al het constante geld, goud, zilver en de bankbiljetten, die ze kunnen meester worden, gij weet zelf dat de grote brandkast altijd openstaat totdat de bank gesloten wordt, en verdwijnen. En nu zal ik u zeggen hoe listig dat is uitgedacht. Ze gaan niet door de buitendeuren, die op slot is gedaan, maar gaan de hoofdtrap op, tot aan de eerste verdieping, vervolgens naar het raam, waarvoor de ladder staat, schuiven het op, en laten zich naar beneden glijden. Juist op dat tijdstip komt de pantserauto ter bescherming opdagen, en daar de deuren dicht zijn, krijgt het publiek dus niets anders te zien, dan drie mannen die bliksemsnel langs een ladder omlaag glijden, een kwestie van een paar seconden.

Raffles had dit alles zo levendig verteld, dat de beide firmanten precies op hetzelfde ogenblik als het ware alles mee beleefden. Hun verbeelding scheen dat alles te zien, en zij waren beiden nu zo bleek als het schrijfpapier op hun tafel. Zij brachten er met moeite uit:

— Geloofst gij werkelijk dat gij in staat zult zijn dat snood bedrijf te voorkomen?

— Dat ben ik voornemens mijnheer, antwoordde Raffles eenvoudig. Het zal minder moeilijk zijn dan het schijnt; vergeet niet, dat wij nauwkeurig weten

hoe alles zich zal afspelen en dienovereenkomstig onze maatregelen kunnen nemen.

— Maar er zijn er negen, riep Collin angstig uit.

— Maar wij hebben er slechts met drie te maken, antwoordde Raffles met een lachje. Laat het maar aan ons over, er zal geen penny uit uw bank gestolen worden, en ik geloof te kunnen verzekeren, dat wij daarentegen de hele bende kunnen inrekenen.

— Maar... maar... mijnheer Raffles... de beloning...

— Ik zal mij zelf wel belonen, mijnheer Collin, antwoordde Raffles rustig, terwijl hij op stond. Van u verlang ik volstrekt niets, geen dollar. Gij zijt mij sympathiek... op mijn woord.

Geheel onwillekeurig stak Collin zijn hand uit, welk gebaar onmiddellijk door Brewer gevolgd werd, maar Raffles deed als of hij het niet zag, en zei:

— Ik heb de eer u te groeten. Ik verzoek u alleen nog maar mij en mijn vrienden om vier uur tot u toe te laten, opdat wij onze toebereidselen kunnen maken en vooral met geen woord te reppen over wat er hier te gebeuren staat, niet tegen de politie, en ook niet tegen uw personeel, dat zich maar nodeloos zenuwachtig zou maken.

— Kunt gij ons garanderen mijnheer Raffles, dat alles goed zal aflopen? vroeg Brewer.

— Ja, dat garandeer ik. Het zal goed aflopen, voor u en voor mij. Voor de bandieten misschien minder, maar dat is een onderdeel, waarvan gij u niets behoeft aan te trekken. Mijnheren, tot vier uur.

HOOFDSTUK V

DE BANKOVERVAL

De grote elektrische klok in de vestibule van de bank had zoeven een enkele korte slag laten horen, die het uur van half vijf aankondigde.

Er bevonden zich op dat ogenblik

een stuk of twintig klanten in de grote vestibule.

De portier was vervangen, waarschijnlijk door een collega voor de bewakingsdienst, die nu rustig leen en weer liep

met zijn handen op de rug, en klaarblijkelijk zonder het minste te bevroeden van wat er hier binnen korte tijd zou voorvallen. Het was dus duidelijk dat de heren Collin en Brewer hadden weten te zwijgen.

De deur naar buiten stond wagenwijd open.

Achter de loketten deden de beambten kalm hun werk, want het was die dag nogal erg warm.

Van de beide firmanten zelve was niets te bespeuren. Die hadden zich zeker in hun onrust en angst in hun werk-kamer opgesloten.

Precies om kwart voor vijf kwam er een Magirus ladder aanrijden, door een paard getrokken, dat aanstonds werd afgespannen en weggebracht. Twee glazenwassers, in linnen overalls begonnen met hun werkzaamheden, de grote ladder werd op het trottoir geplaatst, de klampen werden onder de wielen geschoven en door aan de zwengels te draaien, schoven de beide werklieden de ladder zover uit, tot het boveneinde de vensterbank bereikte van een der ramen op de eerste verdieping.

Intussen verminderde het aantal aanwezigen in de vestibule. Hoogstens vier of vijf personen stonden nog voor de verschillende loketten, waarachter de beambten, rustig en kalm als steeds, hun werk verrichtten, nu en dan met een steelse blik naar de grote klok, die over een half uur het einde van hun werktijd zou aankondigen.

Om tien voor vijf verliet een van de glazenwassers zijn hoge post, en ging de vestibule binnen, schijnbaar om iets aan de portier te zeggen, maar inderdaad om eens poolshoogte te nemen en zich te overtuigen dat er geen agenten of « stillen » aanwezig waren.

Daarop ging hij genustgesteld weer heen. Hij was blijkbaar een man van het vak en zag met een enkele oogopslag, dat niet alleen de beambten geen spoor van zenuwachtigheid vertoonden, zoals toch stellig het geval had moeten zijn, indien zij van tevoren waren ingelicht aangaande de waarschijnlijke komst van een troep gewapende bankrovers, terwijl geen van de heren voor

de loketten ook maar in de verste verte gelek op een detective of politiemann. Er waren nog twee wisselopers, jeugdige personen, die al evenmin in aanmerking kwamen om verdacht te worden. De bandiet kon het dus wel voor zeker houden, dat de geheimzinnige waarschuwer zijn wijsheid voor zich gehouden had, en althans tot dusverre niets aan de politie van Clandswijk had medegedeeld, waarschijnlijk in de veronderstelling, dat men de beraamde aanslag thans niet meer zou durven ondernemen.

Toen hij de vestibule verliet was het ongeveer zes minuten voor vijf. Nog een bezoeker ging heen en de anderen stonden een weinig ongeduldig te wachten. De portier liep nog altijd kalm heen en weer, nu en dan even naar de klok ziende.

Twee minuten voor vijf.

Er kwam een vrij grote, gesloten auto aanrijden, die voor de bank stilstield. Achter het stuurwiel zat een chauffeur in een eenvoudige uniform.

Juist toen nog een van de klanten heenging, stormde hem, tot zijn verbazing en schrik, drie mannen voorbij, zonder jas aan, en vrij goed gekleed, waarvan er twee onmiddellijk de zware buitendeur sloten, na de klant, die juist wilde heengaan, weer naar binnen te hebben gesleurd, waarschijnlijk opdat hij niet ontijdig alarm zou kunnen maken.

Een van de bandieten snelde op de portier toe, terwijl de beide anderen zich naar het lage hekje wendden, hetwelk toegang gaf tot de bureauruimte.

— Handen op, beval de bandiet, zijn revolver gereed tot schieten.

De portier stak met een ruk zijn twee handen omhoog en tegelijkertijd klonk er een doffe knal, als van een windpistool; de bandiet tolde even in het rond, zijn revolver vloog met een boog in een hoek, en hij viel op de vloer, door een kogel getroffen.

De twee andere bandieten hielden verschrikt even op, juist toen zij op het punt stonden over het lage hekje te wippen, en die aarzeling zou hun noodlot worden.

Een van de heren voor het loket, had zich sneller dan de gedachte omgewend, en velde de dichtstbijzijnde bankrover met een geweldige kaakslag. Bonzend sloeg hij tegen de marmeren vloer en bleef roerloos liggen. De derde, luid vloekend, begon in zijn woede als een dolle om zich heen te schieten, in het wilde weg, maar trof slechts een der jonge wisselopers, licht aan een der handen. Hij kon vier schoten hebben afgevuurd toen hij van achteren als door een onweerstaanbare macht werd aangegrepen, als een veertje van de grond werd gelicht, een soort salto mortale beschreef door de vestibule en aan het andere einde met gekneusde ribben weer contact kreeg met de vloer.

Dit alles behoorde reeds tot het verleden, toen de grote wijzer van de klok bij de trap, die, zoals bij elke elektrische klok, per minuut verspringt, nauwelijks het hele uur aanwees. Brand, die de rol van portier vervuld had, ontdeed zich reeds van zijn uniformjas, schoot vest en jas aan, die hij snel uit zijn loge nam en maakte zich gereed de trap op te gaan.

Nu pas ontstond er een geweldige opschudding in het eigenlijke kantoor, waar een paar meisjes hysterisch krijsden, terwijl er een flauw viel. Een heer had reeds naar de telefoon gegrepen, terwijl de kassier zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen de deur van de brandkast had geworpen, en die nu in het slot drukte.

Maar boven dat tumult uit klonk de heldere, bevelende stem van de deftige heer die een der bandieten had neergeslagen en die nu riep:

— Bel nu de politie maar, zoek de revolvers van die kerels bijeen, en zie toe dat ze in verzekerde bewaring worden gebracht. Wij doen de rest. Laat de deuren voorlopig nog dicht, totdat wij weg zijn.

Zo snel zij konden renden Raffles, Brand en Henderson, die plotseling uit een donkere hoek was komen opdagen, de trap op, vlogen de gang door, duwden een deur open, en schoven het raam open waarboven de uiteinden van de Magirus ladder uitstaken. Henderson,

als zijnde de zwaarste gleed het eerst omlaag, en daar een van de bankrovers groot en breed van stuk was viel het bedrog niet aanstonds op aan de inzittenden van de pantserauto, die daareven was komen aanrijden en met lopende motor als het ware ongeduldig stond te wachten om de wedstrijd met de politie aan te vangen.

Terwijl Henderson pijlsnel naar beneden gleed, wierp Raffles door het raam een blik naar buiten. De pantserauto was zo goed als geheel gesloten, maar de plaats van de chauffeur was natuurlijk van voren van een glasruit voorzien. Van de mitrailleur was niets te zien, dan alleen maar een klein stukje van de loop. Klaarblijkelijk echter kon het wapen in een oogwenk omhoog worden geschroefd, zodat de loop uitstak boven de kap en de inzittenden naar alle richtingen konden schieten, behalve naar voren.

De auto was in zoverre een pantserauto, dat de carrosserie van staal was, zoals bij de meeste personenauto's, terwijl in plaats van de portierraampjes, kleine, stalen pantserplaten omhoog konden worden gedraaid.

Dit wil dus zeggen, dat de inzittenden beschut waren tegen kogels, die van terzijde op hen werden afgevuurd, niet echter tegen projectielen, die van boven op hen werden afgeschoten.

Raffles had dit alles opgemerkt, in heel wat minder tijd dan er nodig is om het neer te schrijven. Hij volgde nu Henderson, en Brand was de laatste die pijlsnel naar omlaag gleed.

Volgens de afspraak, stapte Henderson onmiddellijk in de auto, Brand nam naast hem plaats, en Raffles ging naast de chauffeur zitten.

Het was klaarlichte dag, de chauffeur had heel goede ogen, en zag dus onmiddellijk dat hij niet te doen had met zijn kameraden, maar met andere, hem vreemde personen. Toen hij echter tot dit inzicht kwam, was het reeds te laat om afdoende maatregelen te nemen.

Integendeel, hij was wel genoodzaakt te gehoorzamen aan een vreemde wil, want hij voelde iets drukken tussen zijn vierde en vijfde rib, dat buitengewoon

hard was, terwijl een zachte, maar dreigende stem beval:

— Trap op het gas, en weg... of...

Een ogenblik dacht de bandiet er over, de hele onderneming maar in de steek te laten en zich door de vlucht te redden, maar een ijzeren hand hield hem in de nek vast en dwong hem, om te blijven waar hij was.

En hoe jong de vent ook was, hij zag toch wel in, dat er tegen zulk een overmacht niet te strijden was. Hij deed dus wat hem bevolen was en startte.

Onmiddellijk begon de gewapende auto te volgen. Het was duidelijk dat men daar niets bijzonders had waargenomen en het bedrog niet had doorzien, waarschijnlijk door dat de afstand te groot was, en het afglijden langs de ladder te snel geschiedde.

— Waar moet je naar toe? vroeg Raffles na een ogenblik.

— Je bent knap als je dat uit me krijgt, antwoordde de chauffeur, hem met een brutale blik aanzien.

Als je me nou overhoop schiet, dan begrijpen die jongens achter ons dadelijk wat er gebeurd is, en dan ben je nog niet gelukkig.

— Dat is een logische redenering, zei Raffles.

Brand had de chauffeur goed in het oog gehouden gedurende dit korte gesprek en hij greep juist bijtijds de linkerhand van de man, toen die in een zijzak wilde verdwijnen.

— Onze jeugdige vriend schijnt links te zijn, riep Brand en met een vlugge beweging haalde hij een brownning van groot kaliber uit de linker zijzak, en liet die in zijn eigen zak glijden. Zou het niet beter zijn als we deze koppijgeschavuit aan het stuurwiel vervangen? Er komen anders nog ongelukken van.

Raffles zag zelf wel in, dat de chauffeur in staat zou zijn in zijn woede een aanrijding te veroorzaken, en daarom nam hij dadelijk zijn besluit. Hij greep zelf het stuurwiel vast, na Henderson een wenk te hebben gegeven, en het volgende ogenblik spartelde de chauffeur in de geweldige greep van diens reusachtige vuisten. Slechts even pogde hij zich te verzetten, maar ten

slotte gaf hij zich gewonnen en liet het toe, dat zijn handen op zijn rug werden gebonden en hij op de bodem van het voortrijdende voertuig werd neergelegd.

Raffles had zich intussen op de chauffeursplaats geschoven en het gaspedaal neergetrapt en nu snorde de auto in ijlen de vaart langs de 7de Avenue, een kaarsrechte brede verkeersweg, die zich over tientallen mijlen uitstrekt tot aan het Central Park.

Zonder de blik van straat en stuurwiel af te wenden, begon Raffles haastig zijn instructies te geven:

— Wij moeten tot iedere prijs die kerels in de pantserauto en vooral hun mitrailleur in onze macht zien te krijgen lui. Heb je kunnen zien hoeveel er zijn, Charles?

— Vijf, met inbegrip van de chauffeur.

— Nu, als het ons dan wat meeloopt, kan het zaakje spoedig zijn geregeld. Wij moeten er iets op vinden om hen onopvallend tot stoppen te dwingen. En dat moet gauw gebeuren, want ik weet niet of ik de aangewezen weg volg, en de schurken achter ons konden wel eens achterdocht krijgen.

— Als je eens eenvoudig voor het eerste het beste politiebureau stopte, suggereerde Brand.

— Hé ja, een prachtidée, dat zou eenvoudig een bloedbad worden, zei Raffles spottend. De kerels zouden dadelijk beginnen te schieten, en dat wil ik juist voorkomen. Maar wacht, bij het Pennstation in de buurt van het postkantoor, is het meestal zeer druk. Het zal hun niet als iets bijzonders voorkomen, dat het verkeer mij daar dwingt om vaart te minderen. Luisteren jullie?

— Met alle vier onze oren, mylord, verzekerde Henderson.

— Let dan goed op. Zodra ik vaart minder, maken jullie je gereed, om ieder aan een kant uit de auto te springen. Ik zal stoppen op de hoek van de Zevende Avenue, waarin we ons nu bevinden, en de 32ste Straat. Wacht niet op mij, maar spring onmiddellijk op straat en werp je als een bom op de pantserauto.

Henderson gebruikte de woorden, en

jij Charles, aarzel niet om te schieten, zodra zij met hun revolvers willen gaan spelen. Ik volg jullie op de voet en zal de chauffeur wel voor mijn rekening nemen.

— Neem mij niet kwalijk mylord, begon Henderson, naar het scheen een weinig bedeesd, ik heb het niet willen zeggen, omdat ik het niet de moeite waard vond, maar u doet verkeerd als u van «hem» en «zijn» praat. Die vent daar op de grond, is een meisje. Ik heb het duidelijk gemerkt, toen ze zich daarnet probeerde te verzetten. Het schouderbandje van haar beha kwam te voorschijn.

Raffles keek even neer op het bleke, woestvertrokken gezicht, en zel toen op doffe toon:

— Welk een prachtmaatschappij. Een meisje, een kind nog bijna, dat nog een pak voor haar blote... ahem... moest hebben van haar moeder. Heb jij nog een moeder, kleine vamp?

— Ik zal er wel ergens een hebben. Gaat het jou wat aan? vroeg de meid ruw. Mijn moeder? Die heeft zich geloof ik doodgedronken. Spiritus, weet je, of andere vuiligheid.

Raffles zweeg. Een diepe rimpel ploegde voor een ogenblik zijn voorhoofd van boven tot beneden.

Dit was weer een vrucht van dezelfde giftige bodem, waarop zovele planten opwassen, als een steeds dichtere woud, die de samenleving verzieken. Niets eens een moeder. Of wel een moeder die zich dood gedronken had aan spiritus en andere walgelijke vervangingsmiddelen van alcohol. Misschien als kind nog in handen gevallen van een of andere schurk, aangetrokken door de betovering van de wereldstad, door het zien van schitterende toiletten, van juwelen, van dure auto's die ook zij begeerde, zoals tienduizenden ze begeren in een stad als New York.

En nu misschien voor goed bedorven, rijp voor het vrouwentuchthuis, een ziel, verloren gegaan in de warreling van genotzucht en lichtzinnige levensopvatting.

Als in een flits ging dit alles door het hoofd van Raffles.

Het was gruwelijk, te bedenken, dat

dat kind, een jonge vrouw, zeker niet ouder dan een jaar of zestien, gereed had gestaan om hem een revolverkogel in het lichaam te jagen, onbekommerd door de gevolgen, zonder er zelfs aan te denken dat zij zelf aanstonds daarop gedood had kunnen worden.

Maar hij had spoedig zijn aandacht voor andere dingen nodig.

Hij zag in de verte het hoge bouwwerk van het Pennstation. Links daarvan dwarrelden nevens rookpijpen uit vele stoomlocomotieven, de draden van de elektrische treinen omhoog. Voor het machtige station stonden ontelbare taxi's en andere wagens geparkeerd.

Raffles matigde plotseling de vaart van de auto.

— Volgen ze ons nog steeds? vroeg hij kortaf?

— Nog altijd, antwoordde Brand, na een blik achter zich te hebben geworpen.

— Heb je haar gekneveld, Henderson?

— Ja, mylord, maar ik heb haar eerst mijn excuus gemaakt.

— Zo behoort een gentleman ook te handelen, zei Raffles met een glimlach. Opgelet dan: daar is de 32ste Straat.

De drukte was hier inderdaad zeer groot en het leek heel natuurlijk, dat de auto een weinig vaart minderde.

Nog voor de wagen geheel stilstond, wierpen Henderson en Brand op een sein van Raffles de beide portieren open en sprongen op de weg.

De pantserauto was zo dicht bij op dat ogenblik, dat de voorwielen bijna de achterbumper van de voorste wagen raakten.

De twee mannen behoeften dus niet meer dan een paar stappen te doen, en dat deden ze zo snel, dat ze al over de teruggeslagen kap waren heengewipt, voor de vier kerels die daar bijeen zaten nog goed en wel begrepen wat er eigenlijk gaande was.

Het moet echter erkend worden, dat zij binnen een seconde volkomen op de hoogte van het dreigende gevaar waren.

Maar één seconde is voor mannen van het kaliber van Raffles...

wijls een zeer lange tijd, en zij maakten er een dankbaar gebruik van.

Henderson had zijn korte knuppel te voorschijn gehaald, en zel tot een der bandieten, die juist met een ruwe vloek naar zijn revolverholster greep:

— Jij lijkt nog al een harde kop te hebben, broer. Zet je pet maar eerst af. Wacht, ik zal je helpen.

Henderson sloeg de kerel zelf de pet van het hoofd, waarop de knuppel bliksemsnel zijn werk deed. Er klonk een doffe, bonzende slag, en de man zakte naast de mitrailleur bewusteloos ineen.

Hij belemmerde daardoor de man die naast hem had gezeten, niet weinig in zijn bewegingen, en tierend als een dolle trachtte deze zich van het lichaam te bevrijden, intussen graaiend naar zijn vuurwapen.

Brand gaf hem echter weinig gelegenheid, want een slag met zijn eigen knots bracht de man spoedig tot rede, en deed hem op de bodem van de auto neerrollen.

Intussen, hoe vlug dit ook gebeurde, het had toch een paar seconden in beslag genomen en de twee nog valide bandieten hadden hun revolvers kunnen grijpen en begonnen er gebruik van te maken.

Het was misschien het behoud van Brand, dat de chauffeur, vloekend als een heiden, probeerde ruim baan te maken voor zijn auto uit de wirwar van andere voertuigen, die zich op die plek al spoedig had samengepakt, en daardoor, door onafgebroken te remmen en weer gas te geven, de wagen zodanig deed schokken, dat de meeste kogels hun doel misten.

Eén ervan schampte Brand aan zijn

arm, maar het was de laatste, die de bandiet in zijn schuldig leven zou afvuren, want nu daalde de knots van Henderson met zulk een kracht op zijn hoofd neer, dat zijn hersenpan als een eierschaal verbrijzeld werd.

Hij viel ruggelings uit de wagen, en bleef liggen op het asphalt.

De vierde man richtte met een waar gehuil zijn wapen tegen de reus, maar op het ogenblik dat hij wilde schieten haalde Brand de trekker van zijn eigen browning over, en velde de man met een kogel, die hem in de hals trof.

De chauffeur, ziende dat de zaak verloren was, wilde de vlucht nemen, maar Raffles versperde hem reeds de weg; de kerel sprong achteruit, in zijn zak grabbelend, maar een politieagent, toegesneld op het knallen der schoten, watte hem van achteren met stevige knuisten, bij de bovenarmen en Raffles kon hem dus gemakkelijk ontwapenen.

Een ogenblik later waren de bandieten, voor zover er nog leven in was, overgeladen in een juist passerende politie-overvalwagen, die met hen wegreed naar het hoofdbureau van de wijk.

Raffles zou met de eerste auto volgen, om met zijn beide assistenten getuigenis af te leggen, maar toen de inspecteur wilde overgaan tot hun ondervraging, bleek het, dat zij nergens meer te vinden waren, en ze zouden ook niet meer terug gevonden worden, althans niet onder diezelfde vermomming.

Wel werd een ogenblik later het bureau opgebeld, en ontving de inspecteur de nodige inlichtingen, die het voor hem duidelijk maakte, wat er gebeurd was. Hij belde de heren Collin en Brewer op, die alles bevestigden.

HOOFDSTUK VII

VERGELDING

Raffles, Brand en Henderson zaten ongeveer een uur na de aflevering van de bankrovers aan de politie bijeen in de kleine kamer van het eenvoudige hotel, waar zij hun intrek hadden geno-

men.

Zij konden daar ongestoord met el-kander praten.

Brand had reeds opgemerkt dat Raffles zeer stil was, en hij vroeg nu:

— Je schijnt niet erg tevreden te zijn Edward? Je hebt toch geen berouw van wat we deden?

— Een mens te moeten doden is nooit een vermaak, Charles.

— Het moest. Ons eigen leven stond op het spel. Maar wat kunnen wij er aan doen, Edward?

— Bitter weinig; helaas, Charles. Dat is het juist wat mij zo moedeloos maakt. Maar komaan, je hebt gelijk, het brengt ons weinig verder als wij hierover filosoferen. Er moet nog meer werk gedaan worden; die Carpenter moet zijn straf ondergaan.

— Maar geef hem dan toch eenvoudig aan. Mij dunkt dat de bewijzen nu wel overtuigend zijn. De kerels zullen, in de hoop, hun eigen hals te redden, of wel omdat zij geloven dat er nu toch niets meer aan te doen is, en dus uit leedvermaak, niet langer zwijgen, en hem verraden.

— Als je dat zegt, Charles, ga je uit van de veronderstelling, dat die bankrovers er iets van weten; ik bedoel van zijn medeplichtigheid. En dit nu acht ik absoluut buitengesloten. Ik weet zeker, dat een man als Carpenter niet zo krankzinnig kan zijn zich al te zeer bloot te geven. Hij heeft misschien een of twee handlangers bij het politiecorps, en die zullen om de een of andere reden wel zo verstandig zijn hun mond te houden, hetzij uit eigen belang, hetzij omdat zij zelf iets op hun kerfstok hebben. Dat echter een van de bandieten er een flauw idee van heeft, acht ik zo goed als onmogelijk. Want een bandiet kan worden gepakt, en zegt dan in zijn angst wel eens meer dan dienstig is voor hooggeplaatste medeplichtigen. Wij moeten dus zoeken naar de krombenige agent.

— Eh naar de man die voor jou onzichtbaar is gebleven, zei Brand levendig.

— Je gelooft dus dat die ingewijd is? zei Raffles peinzend. Wel, het is mogelijk. Al blijf ik er bij, dat het niet waarschijnlijk is. Wij zullen nu eerst wat gaan eten, vrienden, en dan een klein plannetje beramen voor een onverwacht bezoek aan Carpenter.

Zelfs een geoefend oog zou moeite hebben gehad, in een van de drie mannen die een ogenblik later het hotel verlieten, de langgezochte avonturier te herkennen, die als een gesel, rondging onder de misdadigers der grote steden, hooggeplaatsten en geringen. Raffles droeg de kleren van een machinist, Henderson kon doorgaan voor een stoker, en Brand had het uiterlijk aangenomen van een kadewerker. Zij konden dus onmogelijk opzien baren in dit gedeelte van de reuzenstad, met zijn talloze dokken, steigers en aanlegplaatsen.

Zij gingen met opzet zo laat mogelijk een eenvoudig eethuis binnen, ten dienste der zeelieden, en troffen dan ook een bijna geheel verlaten gelagkamer aan, waar men hun een behoorlijk maal voorzette.

Toen zij klaar waren, was het omstreeks negen uur in de avond; zij verlieten het eethuis, en richtten hun schreden naar de kade.

— Het is nu zaak om te weten te komen, begon Raffles, of Carpenter op dit ogenblik dienst heeft. Ik geloof het niet, maar het is natuurlijk niet onmogelijk. In dat geval zouden wij zijn woning leeg vinden en daar dus ongestoord een onderzoek kunnen instellen. Wij zullen eerst eens informeren of hij niet op zijn bureau is. Laat eens zien: wij zullen de auto wel nodig hebben, en zijn hier dicht bij de garage. Ik zal de wagen even gaan halen; wacht mij hier.

Zij konden omstreeks tien minuten hebben gereden en zouden juist Chambers street inslaan, toen Brand Raffles eensklaps op de schouder tikte en opgewonden zei:

— Daar heb je hem. Daar loopt hij voor ons uit.

— Wie? Carpenter?

— Neen, de agent met zijn kromme benen.

— Vergis je je niet?

— Geen sprake van. Hij is het stellig, ik herkende zijn gezicht toen hij voor een etalage stond om naar binnen te kijken.

Raffles had dadelijk geremd en op een afstand van een meter of vijftig volgde hij de politieagent, die daar

rustig voort kuierde. Een paar minuten later was hij zeker aan het einde van zijn blok gekomen en keerde op zijn schreden terug. Dadelijk zette Raffles de moor af. Brand hield zijn blikken strak op de naderende man gericht en herhaalde toen zacht:

— Iedere twijfel is uitgesloten. Het is hetzelfde brede, bleke gezicht, met de rossige wenkbrauwen.

— Nu, dan is het toeval blijkbaar op onze hand, meende Raffles. Wij zullen die gauwdief eens even aan de tand voelen. Luister dus goed. Ik zal hem laten passeren, maar eerst stap jij uit, Charles, en loop voor ons uit. Je wordt ineens beroerd, staat even te zwaaien op je benen en valt. Doe het als ik je verzoeken mag niet in een stampvolle straat, maar op een eenzame plek. Ik hoop dat ik dat aan jou zal kunnen overlaten. Zorg ook dat het als het ware voor de voeten van die krombenige schelm geschiedt. Hij zal zich over je heen bukken, en Henderson zal zo goed zijn daarvan onmiddellijk het juiste gebruik te maken om hem in de auto te duwen. Ik rijd dan zo snel mogelijk weg, naar ons «blokhuys» en jij voegt je daar zo snel je maar kunt bij ons.

— Begrepen, zei Brand, en gleed als een aal uit de auto, nog voor de agent dit had kunnen zien, sloop een portiek binnen en wachtte daar rustig. De ordebewaarder met het rosse haar kwam op zijn dode gemak aanlopen, ging de auto voorbij zonder er zelfs naar om te kijken, en zette afgemeten zijn weg voort. Al spoedig sloeg hij een hoek van het blok om, om de hem aangewezen route te volgen, en belandde nu in een zo stille straat, die daarbij vrij donker was, dat ze als het ware voorbeschikt leek tot de kleine comédie, welke Raffles hier wilde laten opvoeren.

Hij moest bekennen dat Brand zijn rol uitmuntend speelde. Deze liep met een enigszins waggelende gang de straat in, nu en dan zijn hand in zijn zijde drukkend, passeerde de agent, stond stil, strekte beide armen omhoog, en viel toen als een zoutzak voor de agent neer. Deze deed wat er van hem verwacht

werd, bukte zich over de bewusteloze gedaante heen, en voelde zich op hetzelfde ogenblik van achteren aangrijpen, door een soort natuurgeweld, waartegen hij zich vruchteloos poogde te verzetten. Nog voor hij zelfs een kreet had kunnen uiten, zat hij reeds, stijf vastgehouden, in de gesloten auto, die als een pijl uit een boog wegreed, maar toch niet zo snel of Brand had nog kans gezien op de treeplank te springen, en het portier open te rukken.

— Uitstekend gedaan, amice, prees Raffles hem. Numero 11043, ik zal je moeten verzoeken, op te houden met dat gespartel. Je moet wel begrijpen dat het je niet zal helpen, en je toestand alleen maar verergeren kan. James, duw hem iets in zijn mond zodra hij aanvechting mocht voelen te gaan schreeuwen.

Agent No. 11043 schreeuwde wel niet, maar hij tierde woedend:

— Voor de duivel, wat is dat voor een grap? Wie zijn jullie? Wat wil je van me?

— Dat zul je binnen een half uur wel weten, antwoordde Raffles koeltjes, en hij drukte het gaspedaal tot de bodem neer.

Bijna vijf en twintig minuten duurde die snelle rit en toen stopte Raffles niet ver van de geweldige pieren van het New York Central station een der grootste van de wereldstad. Tegenover de 50 ste straat stond een enkel laag huis, geheel donker, en hier binnen werd de agent gevoerd, natuurlijk nadat hij behoorlijk gekneveld was, en nadat men hem zijn pet had afgenomen, en zijn uniformjas binnenstebuiten had gekeerd. Het zware lichaam van Henderson ontrok hem trouwens aan iedere beschouwing. Er liepen in de buurt van het station nog wel wat mensen, maar niemand lette op het viertal, dat het huis binnen ging. Niet zodra had Raffles licht gemaakt, en de agent in een stoel geduwd, van een tamelijk goed gemeubeld vertrek of hij begon, de man ernstig aanziende:

— Luister eens goed, No. 11043. Het gaat hier om je vrijheid, vriend, en misschien om nog wat meer. Vertel ons

eens zo kort mogelijk, wat je weet van Carpenter, in welke relatie je tot hem staat, en waar hij zijn correspondentie bewaart. Bedenk wel: als je weigert me in te lichten, dan vervoer ik je nu regelrecht naar het hoofdbureau. En daar zit iemand, die niet erg gesteld is op Carpenter, en die een zeer streng onderzoek zal instellen.

Licht je me in, dan zal ik je vrijlaten, natuurlijk na me te hebben overtuigd dat je de waarheid spreekt, en ofschoon je het niet verdient, want jij bent een hoogst gevaarlijk individu, en niet waard om de uniform te dragen die je misbruikt. En om een en ander meer kracht bij te zetten, wil ik je wel vertellen, dat het John Raffles is, die nu tot je spreekt. Dezelfde man die de bankaanslag heeft laten mislukken, en die je opdrachtgever is komen waarschuwen.

Naarmate Raffles sprak begon de agent op zijn stoel te trillen en te beven; zijn gezicht vertrok en hij werd zo bleek als een doek. Toen stotterde hij, zijn voorhoofd droogwrijvend met zijn zakdoek:

— Ik zie wel dat het spelletje op zijn einde loopt. Beloof je me dat je me vrijlaat, meneer Raffles als ik hem verkoop?

— Ik heb maar één woord, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik waarschuw je, om hier niet mee door te gaan, want mijn arm reikt zeer ver, en ik zou je verpletteren als een vlieg, als je hier mee door ging.

— Ik moest wel, ik was in zijn macht, hij trouwens ook in de mijne, bromde de man. Ik ben eens bij toeval achter een van zijn aardigheidjes gekomen, en hij weet, dat ik met valse papieren bij de politie ben gekomen, het is dus lood om oud ijzer.

— Daar weten we alles van, viel Raffles hem in de rede. Maar we moeten bewijzen hebben. Waar is zijn correspondentie?

— Denk je met een gek te doen te hebben? Ik kan wel zien dat je Carpenter niet kent, zei de man spottend. Je zult geen snipper papier bij hem vinden. Wat er ooit bestaan heeft, dat heb ik. Maar voor ik je dat geef, moet er

nog heel wat water door de East River stromen. Het is mijn enig wapen tegen hem, en je mag me hier liever vasthouden tot de jongste dag, dan dat ik je dat bewijsstuk uitlever. Hij zou me vermorzelen als hij wist dat ik het niet meer in mijn bezit had.

— Daartoe zullen we hem de gelegenheid niet geven. Bedenk dat we je kunnen dwingen. Je bent nu in onze macht.

— Je kunt niets dwingen. Dacht je dat ik dat briefje bij me droeg? Maar man, dan had hij me al lang door een van zijn mannetjes laten neerschieten in een donkere hoek. Een groter bandiet leeft er niet hier in New York. Neen, het is op een veilige plek, ook niet in mijn eigen woning. Het is ergens waar geen mens het kan vinden, of het ooit zal gaan zoeken. En daar blijft het, tot ik denk het nodig te hebben. En dat is de waarheid.

Raffles keek de man strak aan, en hoorde aan de klank van zijn stem, dat hij de waarheid sprak.

— Het was van zijn vroegere minnares, een van zijn grootste imedeplichtigen, en aan zijn persoonlijk adres gericht. Hij moet het met dienstpapieren van zijn tafel hebben weggenomen en in zijn aktentas gestopt. Ik heb het ongeluk dat ik nogal nieuwsgierig ben uitgevallen, ik heb in die tas gesnuffeld en zo dat lieve briefje in handen gekregen. Wel man, het was een heel komplot met een smokkelaarsbende, en dat stomme schepsel had hem voluit aangesproken in die brief met « mijn schattige Carpentertje ». Kon het mooier? Ik had net zo goed een goudmijn kunnen vinden. Maar toen hij wist dat ik het papiertje had, begon hij zoete broodjes te bakken, maar niet nadat hij een paar maal een moordaanslag op me had laten doen, en stelde me voor, in zijn dienst te treden. En dat is toen zo gebeurd, en nou weet je het.

— De naam van die vrouw?

— Margaret Folding.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik. De agent had daar de naam genoemd van een ster aan de revuehemel, een knappe zeld, die betrokken was

geweest bij een paar smokkelschandalen, zonder echter ooit gesnapt te zijn. Dat werd destijds nogal vreemd gevonden, maar vond hier nu zijn verklaring.

Plotseling viel Raffles iets in. Hij vroeg:

— Bij de moord op Schele Tom in het oude huis was een heerschap betrokken, die er erg deftig uitzag, in smoking, met twee zwarte parels in zijn overhemd, glanzend zwart haar en een klein kaal kruintje. Wie is die man?

De agent aarzelde een oogenblik. Toen vroeg hij, Raffles schuw aanzien:

— Zweer je me, dat je me zult vrijlaten?

— Ik heb het je beloofd, mits je me alles zegt.

— Zul je zorgen dat ik tenminste tijd vind, naar mijn huis te gaan en mijn spaarduiten mee te nemen.

— Je verdient het niet, want je bent een gemene schavuit, zei Raffles vol minachting. Maar ook dat wil ik je toestaan, omdat jij maar een werktuig bent. Zeg op nu.

En bijna fluisterend, als vreesde hij, dat men hem buiten zou kunnen verstaan zich naar Raffles toe buigend, noemde de agent een zeer bekende naam in de financiële wereld van New York, die zelfs bij alle Europese beurzen welbekend is.

— Hoor je dat, Charles? zei Raffles dof. In welke tijden leven wij toch? Die man, betrokken bij zulk een afschuwelijke misdaad. En dat weet een gewoon agent.

— O, ook maar bij toeval, zei deze schouderophalend. Geloof maar niet, dat de jongens hem kennen. Hij draagt een

pruik. Zijn eigen haar is niet zwart, maar blond. Ik heb hem er trouwens zelf nooit mee gezien, maar het is zo.

— Wel, dat zullen we in ons oor knopen, en te zijner tijd zal die man zijn straf niet ontgaan. Maar nu eerst de ander. Bindt hem weer, James. Hij moet hier blijven totdat ik zekerheid heb, dat hij de waarheid sprak. Wij zullen er eens de proef van nemen.

Hij wachtte tot dat de agent op een zware leunstoel was vastgebonden, nam toen de telefoon, en wendde zich tot de agent met de vraag:

— Is Carpenter nu op zijn bureau?

— Als het nog geen tien uur is, moet hij er zijn.

— Goed. We zullen zien.

Raffles belde het bureau op en begon te spreken, waarbij Brand opmerkte, dat zijn vriend zijn stem veel hoger deed klinken dan gewoonlijk.

— Ben jij daar, Carpenter? Berg dadelijk je lijf. Alles is verloren. Margaret heeft alles verraden, en zit op het oogenblik in het cachot. Het lijk van Schele Tom is gevonden en...

Hij kon niet verder gaan. Aan de andere zijde van de lijn had een scherpe knal geklonken. Allen in het vertrek hadden het gehoord. Brand slaakte een kreet, en vroeg ontgaan:

— Wat was dat?

Raffles was een weinig bleker geworden.

Hij liet langzaam de hoorn zakken, en antwoordde op ernstige toon:

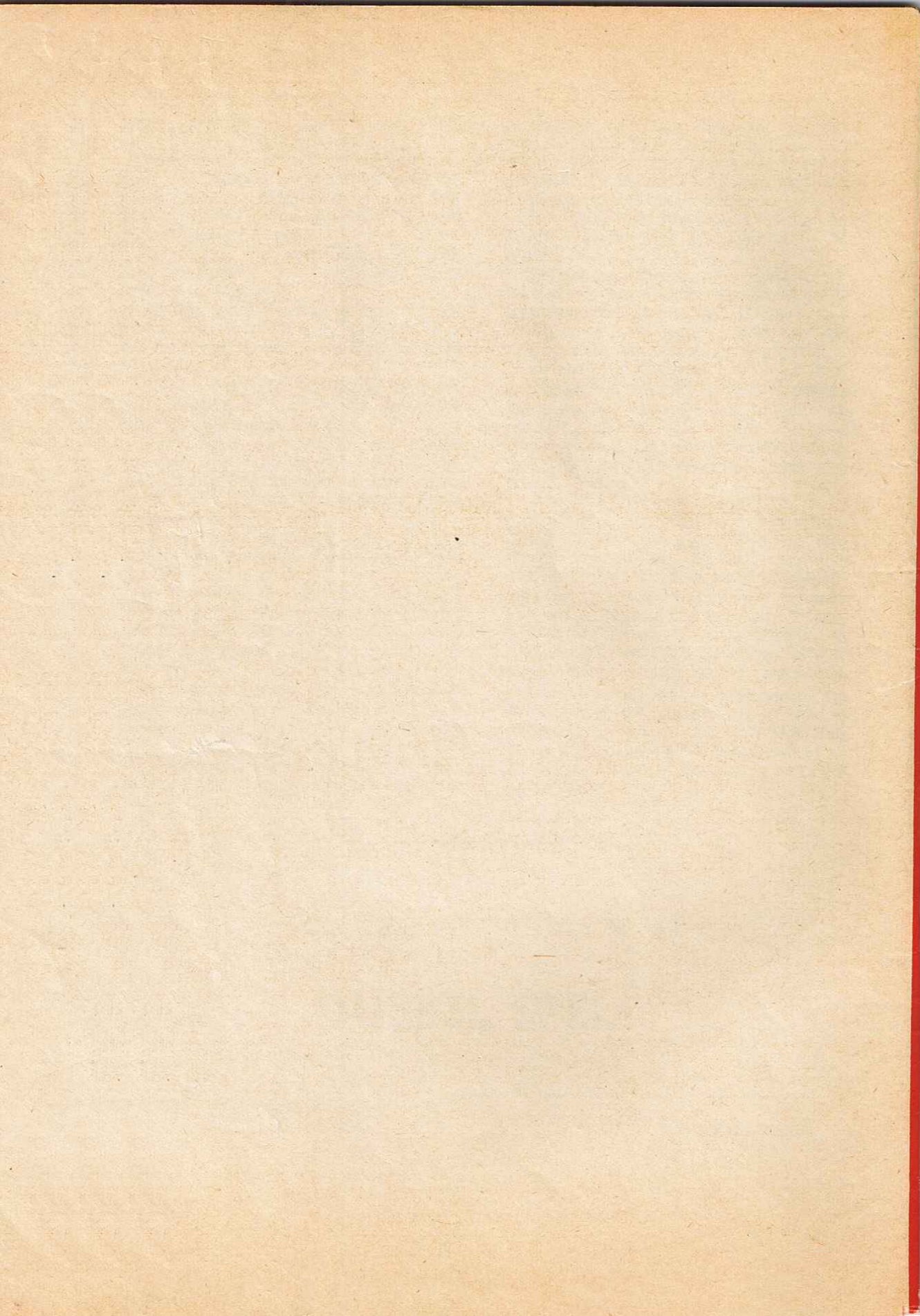
— Dat geluid betekende, Charles, dat een misdadige schurk de menselijke gerechtigheid niet heeft afgewacht, en zo even zichzelf gevonnisd heeft.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gevaren van een Wereldstad

85.379 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,
HASSELT.

Geprint in België.

H O R O S C O O P

voor de week van 27 april tot 3 mei, indien U geboren zijt tussen :

21 MAART EN 19 APRIL (RAM) :

Uitstekende vooruitzichten voor al wat U doet om oude problemen uit de wereld te helpen. Grote moeilijkheden vergen onvervaard optreden. — **Liefde** : Bij verschil van mening kan het nodig zijn, dat U een compromis zoekt. — **Financiën** : Wees solide, conservatief in elk risico. — **Gezondheid** : Opgepast want nerveuze spanningen zouden uw gezondheid kunnen benadelen.

20 APRIL EN 20 MEI (STIER) :

Indien U thans veel luistert en zelf weinig zegt, zal dat slechts in uw voordeel zijn. Geef voorrang aan oudere personen en superieuren. — **Liefde** : Wees niet al te vlot met nieuwe kennissen. — **Financiën** : Laat U niet beetnemen, handel niet zonder grondig onderzoek. — **Gezondheid** : Wees na de middag extra voorzichtig in snelverkeer of op reis.

21 MEI EN 20 JUNI (TWEELINGEN) :

U moet thans van doorzetten weten, als het gaat om bevordering van uw belangen en het verwerven van gunsten van mensen. — **Liefde** : Laat weten hoe U over de dingen denkt en wat uw wensen zijn. — **Financiën** : Wees voorzichtig met speculatie of andere min of meer risikante dingen. — **Gezondheid** : Vermijd al te prikkelende spijsen en dranken en leef matig.

21 JUNI EN 21 JULI (KREEFT) :

U hebt een goede kans om enig belangrijk doel te verwezenlijken, wanneer U daar thans uw volle energie aan wijdt. — **Liefde** : De avond kan verrassingen brengen in het gezelschapsleven, nieuwe kennismakingen. — **Financiën** : Houd uw uitgaven binnen redelijke perken. Leg het accent op spaarzaamheid. — **Gezondheid** : Wees voorzichtig met snelle temperatuurswisselingen.

22 JULI EN 22 AUGUSTUS (LEEUV) :

U hebt goede kansen om oude problemen te regelen op originele wijze. Verwijdering is gemakkelijk bij te leggen door zelf de eerste stap te doen. — **Liefde** : Pas U aan bij de wensen of eisen van anderen. — **Financiën** : Er is een waarschuwing voor al te lichtvaardige uitgaven. — **Gezondheid** : Zoek de buitenlucht op, een afgelegen plaats of eenzaamheid in uw huis.

23 AUGUSTUS EN 22 SEPTEMBER (MAAGD) :

Laat U niet uit het veld slaan, als niet alles zo verloopt als U het zich had voorgesteld. Pas U aan bij de wensen of eisen van anderen. — **Liefde** : Weet steeds in de mate van het mogelijke iedere wrijving te vermijden. — **Financiën** : Wees extra voorzichtig wanneer het gaat om financiële verplichtingen. — **Gezondheid** : Houd U kalm wanneer niet alles naar wens gaat.

23 SEPTEMBER EN 22 OCTOBER (WEEGSCHAAL) :

Het is een der beste weken van het jaar, dus ga energiek aan het werk, tracht resultaten te boeken, schuw geen moeite. — **Liefde** : Leg het accent op dienstbetoon en hulpvaardigheid. — **Financiën** : 'n Goed tijdstip voor het regelen van schulden en het opmaken van plannen. — **Gezondheid** : Neem niet teveel hooi op uw vork en gun Uzelf 's avonds enige rust.

23 OCTOBER EN 21 NOVEMBER (SCHORPIOEN) :

Dit is een uitstekend tijdstip om contacten met anderen te zoeken. U kunt het meeste verwachten van mensen die om U heen zijn. — **Liefde** : 's Avonds goede aspecten voor sociaal verkeer en liefde. — **Financiën** : Financiële aspecten blijven overheersen. — **Gezondheid** : U kunt een sterk gevoel van vermoeidheid ondergaan, verspil derhalve geen energie.

22 NOVEMB. EN 22 DECEMB. (BOOGSCHUTTER) :

U moet uw aandacht houden op de meest voor de hand liggende plichten. Laat U daarvan niet afleiden door anderen. — **Liefde** : De avond kan populariteit brengen en succes in liefde. — **Financiën** : Op financieel gebied gunstige aspecten, maak er gebruik van. — **Gezondheid** : Uw lichaam vraagt voldoende voedingsstoffen en elk tekort zal onaangenaam doen gevoelen.

23 DECEMBER EN 19 JANUARI (STEENBOK) :

Controleer nieuws en mededelingen zorgvuldig, want er zijn aspecten van al of niet moedwillige misleiding. — **Liefde** : Geliefde personen kunnen prikkelbaar zijn; het is dan aan U om de harmonie om U heen te bevorderen. — **Financiën** : U kunt winst boeken uit een onverwachte bron. — **Gezondheid** : Wees vooral 's avonds extra voorzichtig op reis en in het verkeer.

20 JANUARI EN 18 FEBRUARI (WATERMAN) :

Laat uw geduldigste kant zien en oefen niet teveel kritiek uit, wanneer iets niet naar hartewens mocht gaan. — **Liefde** : Wees niet aarzelend of wispelturig in liefdesaangelegenheden. — **Financiën** : Houd zaken, bezittingen en gevoelens goed uit elkaar. — **Gezondheid** : Mensen die last met hun zenuwen hebben nemen eens een gezonde ontspanning.

19 FEBRUARI EN 20 MAART (VISSEN) :

De invloed van vrienden zal merkbaar zijn in uw persoonlijke en sociale aangelegenheden, maar U moet uw metgezellen zorgvuldig weten te kiezen. — **Liefde** : Neem initiatief, schuw geen moeite en behartig vitale belangen. — **Financiën** : Gunstige periode voor uw financiële belangen. — **Gezondheid** : Laat dit een rustige week worden zonder overdreven uitgaan.